9 LEI

AVENTURA

ROMANE DE ACȚIUNE ȘI PASIUN

Fashon Dame

FELIX CELV

N IADUL VERD

„AVENTURA"
mane de acțiune și pasiune
blicație periodică — Apare la 15 ale fiecărei luni

FELIX CELVAL

■ ■ ■

N IADUL VERDE

— ROMAN DE AVENTURI —

Traducere de
B. TIRON

■

Editura „Ziarul" S. A. R., București
Imprimeriile „Adevărul" S. A

LA 15 ALE FIECĂREI LUNI
citim colecţia de 9 LEI
AVENTURA

LA 1 ALE FIECĂREI LUNI
citim colecţia de 15 LEI
„ROMANELE CAPTIVANTE"

în vânzare

CIUMATUL
de F. O'Brien

Catalogul tuturor volumelor apărute se află la sfârşitul oricărui vol. în vânzare.

IN IADUL VERDE

1.

INSULA CONŞTIINŢELOR

— Un „*motorigno*" [1]), sir? Un minunat „motorigno" scund, cu un motor cu benzină şi cu opt marinari experimentaţi, toţi „Caboclos", metişi jumătate albi jumătate Indieni, care cunosc bine râul şi repezişurile primejdioaselor *Cacheiras*.

— Ce?

— *Cacheiras* se numesc căderile de apă. Cele mai multe din fluviile ce străbat uriaşul codru Matto-Grosso, înainte de a coborî în Amazon, trec prin cataractes et rapides. Numai Tapajos are patru, care taie călătorilor neexperimentaţi calea spre atât de temutul Iad Verde.

---

1) Vaporaş scund cu motor folosit pe afluenţa Amazonului.

Doctorul Felix Jeandrin, dela Muzeul de istorie națională din Paris, tresări mirat.

— Iadul Verde? așa îi zice, d-le Barillo? Drace! Iată un nume care promite cele mai frumușele emoții, expediției noastre științifice. E însemnat pe hărțile Amazoniei ?

Traficantul portughez, pe care doctorul îl numea Barillo, sorbi ce mai rămăsese în stacanul de „*caşaşa*" [1]) pe care-l avea în față, și aprinse o țigară de acelea uriașe, atât de prețuite de Brazilienii dela Nord.

— Numele acesta, de Iad Verde nu i-a fost dat degeaba, și-ți urez să nu cunoști prea de aproape demonii care locuesc în el.

Arătă, în depărtare, o insulă prăpăstioasă, în jurul căreia curentul, care ducea apele lui Rio Tapajoz, curgea destul de violent.

— Iată! adăogă el, fără ca interlocutoru lui să poată ști dacă vorbea serios sau nu, vedeți insulița ceea acoperită de o vegetație extraordinară, cu arborii ei gigantici prinsă în mrejele lianelor, care o acoperă cu o adevărată perdea de flori uriașe... Nu se vede decât acoperișul căptușit cu verdeață al unei singure case — „casa del Diabolo", casa Diavolului! Acolo își fac curaj vânătorii de balata — seringueiros — înainte de a porni în adâncul acestor pământuri blestemate.

— Poftim! Acum iată-le și pământuri

---

[1]) **Caşaşa:** Amestec de lămâie, de zahăr și de petrol, care alcătuește o băutură foarte căutată în regiunile depărtate ale Braziliei.

blestemate! Intr'adevăr, dragă domnule Barillo, dacă nu ne-am fi deprins puțin cu exagerarea portugheză, ar trebui acum să luăm primul vapor și să ne întoarcem la Para, iar deacolo în Europa.

Barillo, care era chior, clipi din singurul lui ochiu, cu o expresie cu totul caracteristică lui.

— Nu, doctore, știu că n'ai să faci asta. Nu vine cineva până la Santarem să organizeze o expediție științifică, pentru ca, apoi, să dea îndărăt când a ajuns în pragul unei regiuni extraordinare, care e cea mai vastă grădină zoologică din lumea întreagă.

In Matto-Grosso, continuă el, veți găsi specimenele cele mai ciudate ale faunei ecuatoriale. Șerpii foiesc pe-acolo și veți găsi chiar pe unii pe care știința nu i-a catalogat. Vor fi desigur binevenițti la Muzeul din Paris, unde vor ocupa un loc de onoare. N'am să vă mai înșir celelalte animale care mișună în pădurile mlăștinoase ale ținutului. Din echipagiul vasului *motorigno* fac parte și doi vânători, care vă vor călăuzi, fără șovăire, prin „garapes"-uri [1]) în care gymnoții, piranhas-ii și anacondas uriași, se iau la întrecere cu crocodilii Jacares cu ochelari, să producă, care mai de care, călătorului, emoții mai vii.

Doctorul Jeandrin se apleacă spre un tânăr înalt, impecabil îmbrăcat cu un costum colonial, și al cărui chip energic reflecta o melancolie adâncă.

1) Râuri.

— Emoţii care te-ar putea lecui de spleen-ul d-tale, nu-i aşa, Ralph ?

Indată Barrillo se interesă :

— Gentlemanul acesta e Englez?

— American! îl îndreptă, repede, tânărul.

— Gentlemanul acesta a venit probabil în Brazilia să se distreze?

—Da şi nu, preciză doctorul Jeandrin, Ralph Murdon e un natralist foarte apreciat la Universitatea din Yale. A străbătut ţări şi mări în căutarea celor mai ciudate orchidee, apoi s'a alăturat expediţiei mele ca să-mi dea ajutor în munca ştiinţifică.

E un tovarăş de călătorie curajos şi plin de iniţiativă şi un prieten, ceeace preţueşte mult mai mult.

In timp ce vorbea, luase una din mâinile tânărului şi i-o strângea amical.

— Tot deschisă vechea rană, dragul meu Ralph ? încă nu s'a găsit balsamul care s'o aline?

— Nu, murmură tânărul, şi cred că n'are să se găsească niciodată.

— Biet prieten!

— Nu desnădăjduiţi, sir, se socoti dator să adaoge, fără multe fasoane, traficantul Barillo; necazurile nu pot dura în locuri ca acestea. Natura nu îngăduie o tristeţe veşnică şi presare pe drum atâtea întâlniri uimitoare, încât mintea nu poate rămâne cufundată în gânduri mohorîte.

Apoi, întorcându-se spre doctorul Jeandrin, conchise :

— Să rezumăm senor. Doreşti să explorezi ţărmurile râului Tapajoz până la isvor?

— Şi să merg chiar mai departe, dacă e cu putinţă.

— Hm! Mai departe sunt Indienii Apiacas şi apoi Parintintinii, cu care e nevoie de multă prudenţă... Ei sunt paznicii de veacuri ai acestei regini misterioase, în care înfloreşte orchideea canibală şi în care Demonul Iadului Verde aşteaptă pe călătorii îndrăzneţi, care încearcă să găsească locul faimosului Eldorado...

— Eldorado pe care-l întrezărise Pizarro, cuceritorul?

— A! spuse Portughezul, văd că cunoaşteţi legenda. Da, se pretinde că acest ţinut legendar ar exista în partea dela extremitatea de sud-vest a platoului brazilian... Atâta doar, că...

— Ei, spune...

— Atâta doar că niciun călător nu s'a mai întors vreodată deacolo, încheie Barillo. De treizeci şi cinci de ani, de când înlesnesc navigaţia pe Tapajoz, negustorilor de cauciuc şi de cocos, am văzut, din când în când, căutători de aur plecând cu nădejdea în acest paradis pierdut... Dar vai! Iadul Verde, odată ce i-a prins, nu le mai dă drumul. Cine pătrunde în el, nu mai ese...

Şi cum cei doi călători, nu păreau câtuş de puţin înspăimântaţi de cuvintele lui, Portughezul începu să râdă.

— Văd că sunteţi oameni cărora li se poate spune tot... Iadul Verde nu e o re-

giune primejdioasă numai prin clima, prin fauna lui şi prin miile de pericole ce le întâlneşti în desişurile lui... E şi ţara celor puşi în afară de lege.

— Serios?

— Oameni fugiţi de sub urmărirea poliţienească, evadaţi din temniţele Guyanei, gangsteri scăpaţi de scaunul electric...

...într'un cuvânt, oameni lipsiţi de scrupule şi care nu ascultă decât de legea celui mai tare, trăesc în acest desiş extraordinar şi-şi fac de cap fără să dea socoteală nimănui.

— Asta e, într'adevăr, neplăcut! exclamă doctorul Jeandrin. O să fim cu ochii'n patru.

— O! exclamă Barillo, n'are să vi se 'ntâmple nimic rău; doar îi plătesc tribut lui Benito Valdez.

—Cine-o mai fi şi ăsta? Benito Valdez?

— Sst! nu rosti numele acesta cu atâta dispreţ. Până şi aici, la Santarem, Benito îşi are spionii lui... E cel mai temut bandit din cele două Americi... şi e mai bine să cazi la învoială cu el decât să 'ncerci să-i rezişti. Căci, dela Rio Madeira şi până la Rio Xingu, puterea lui e necontestată.

Coborî vocea şi explică, după ce mai 'nainte se uitase împrejur să vadă dacă nu trăgea vreun indiscret cu urechea.

— Benito e „*Tuşana*", adică şeful suprem al Indienilor Parintintini, care mai sunt şi azi canibali. E un American din Idaho, condamnat la moarte după mai multe asasinate, de un judecător mai cu-

rajos, care nu se temea de răzbunarea trupelor organizate de armata crimei.

— Eşti sigur de ceeace spui? strigă deodată tânărul Ralph, ieşind din nepăsarea lui.

— Da, spuse Barillo, dar Benito Valdez a izbutit să evadeze din închisoarea Sing-Sing, pe când îşi aştepta execuţia, şi să ajungă apoi la Para, unde nu i-a fost greu să găsească cinci şase „boy", fără multe scrupule, cu care s'a dus la casa Diavolului.

In şase ani, a izbutit apoi să stabilească, asupra întregei regiuni, ce se întinde dela cascadele Itaituba în sus, o suveranitate absolută.

Nici nu se mai poate număra câţi „Caboclos" a asasinat banda lui în păduri, pentru a pune mâna pe provizia de cauciuc pe care o transportăm la Santarem, în scopul de obţine preţul cel mai bun cu putinţă. Misiuni religioase au fost prădate de el; femei tinere au fost răpite, ca să-i populeze satul de bandiţi, aşa de bine ascuns în mijlocul desişurilor Iadului Verde, încât nimeni n'a putut descoperi, pân'acum, cărările ce duc spre el.

— Intr'un cuvânt, un senior feudal al crimei, preciză Ralph; vom încerca însă să nu-i dăm satisfacţia de a ne prenumăra printre victimele lui, declară Ralph.

Suntem preveniţi şi vom fi cu ochii'n patru.

— Aşa, sir! îmi place să stau de vorbă cu oameni, nu cu mămăligi, ca atâţia din-

tre compatrioţii mei. Când vreţi să plecaţi dela Santarem?

— Şi mâine, dacă s'ar putea, strigă doctorul Jeandrin.

— Voi îngriji ca „*motorigno*" să fie gata şi vă voi prezenta echipa de „caboclos", care vă vor asculta ca pe mine însu-mi. Bagajele dv. mai sunt pe Steamerul care v'a adus dela Para?

— Ai vreun om de încredere care să ne anunţe servitorii şi să-i transporte împreună cu bagajele pe bordul şalupei motorigno?

— Mai e vorbă? spuse Barillo, bătând din palme.

Un metis, care dormea jumătate culcat, jumătate şezând, cu spatele rezemat de un trunchiu de copac, se sculă şi se apropie repede.

— Cuscuto, îi spuse Barillo, iată doi domni străini care vor fi câteva luni stăpâni pe *motorigno* şi care vor urca rio Tapajoz cu ajutorul lui până la ultimele căderi de apă. Să ai grija să fie bine instalaţi pe bord şi ai să fii în totul la dispoziţia lor. Sunt prietenii mei! Înţelegi?

— Bueno! răspunse metisul.

— Acest *caboclo* vă va fi devotat până la moarte, îi asigură portughezul. Pe Cuscuto acesta te poţi bizui ; aş fi vrut să vă însoţesc eu însu-mi în expediţia dv., dar văd că se cam complică lucrurile între Brazilia şi Peru, trebue să rămân la Santarem ca să mă pun la ordinele guvernului, în caz că ar izbucni vreun conflict.

Doctorul Jeandrin îi mulţumi.

— Mulţumită d-tale, dragă domnule Barillo, vom putea pătrunde în Brazilia aproape necunoscută, cu toate garanţiile posibile.

Experienţa prietenului d-tale, Cuscuto, ne va fi de cel mai mare folos; crede-mă că nu va avea de regretat ajutorul pe care ni-l va da. Cu bine!

— *Vaga ustea con Dios!* exclamă Barillo, cu o emoţie neprefăcută.

Dar tocmai când să se despartă, o fierbere neobişnuită se produse pe piaţa, aproape totdeauna pustie, din faţa Primăriei oraşului Santarena.

Un curier al guvernului brazilian ordonase să se sune alarma şi convocase dregătorii oraşului.

— Ce s'a'ntâmplat? întrebă doctorul.

Lui Barillo nu-i trebui mult ca să afle motivul acestei fierberi.

— Veşti rele, spuse el, când se întoarse lângă prietenii lui.

La Belem s'a primit o radiogramă. Avionul care face serviciul pe linia aeriană Peru-Oceanul Atlantic a căzut în pădurile părţii de sus a lui Matto Grosso, în locul cel mai de nepătruns al acestui podiş ; în Iadul Verde... de care vă vorbeam adineaori.

— Avea pasageri la bord?

— Patru: un romancier francez, numit Raoul Sanguin ; judecătorul Barn dela New-York, fiica lui Laurencia şi nepoata lui, Micky... Dar ce-aţi păţit, sir? Vă e rău?

Tânărul American Ralph Murdon se făcuse alb ca varul.

— Allo! strigă doctorul Jeandrin... Allo, Ralph! *Cheer up!* Ce-i cu tine?

Tânărul îi strânse amândouă mâinile.

— Dragul meu prieten, spuse el, e ea, Laurencia!... căzută acolo, în iadul cela! In împărăția blestemată a oamenilor lipsiți de conștiință!... și a banditului banditilor, Benito Valdez!

— Hombre! exclamă Barillo, o tânără fată bogată și fără doar și poate, fermecătoare. Primejdioasă ispită!

Doctorul părea foarte emoționat.

— Ai s'o găsești! O s'o căutăm împreună și o s'o găsim, dragul meu Ralph. Curaj!

— Nu, n'am nevoie să fiu încurajat, prietene... Căci dacă i s'ar întâmpla ceva rău!...

— Nici nu te gândi la așa ceva!

— Aș răzbuna-o fioros, murmură Ralph.

Dar asta nu se va'ntâmpla și am să știu eu s'o smulg din ghiarele Demonului Iadului Verde.

— De altfel, adăogă Barillo, guvernul brazilian va trimite, în căutarea avionului pierdut, un căpitan și un pluton de soldați.

— Vor sosi prea târziu, spuse Ralph. Noi vom ajunge mult mai repede la locul accidentului.

Și, după o mică pauză.

— Să plecăm imediat, doctore. De ce să așteptăm ziua de mâine?...

Şi o luă la fugă ca un nebun spre Rio Tapajoz.

Barillo îl privea cu milă.

— O chestiune de dragoste, nu-i aşa, senor?

— Da, explică doctorul Jeandrin. Ralph şi miss Laurencia Barn se iubesc din clipa când s'au întâlnit la Universitatea din Yale. Din nefericire, judecătorul Barn e un om autoritar şi dintr'o bucată. S'a opus la unirea celor doi tineri. Fusese numit consul la Lima şi şi-a luat cu el fiica, fără să vrea măcar să-l primească pe Ralph Murdon.

Când l-am întâlnit pe acesta la Grădina zoologică din New-York, era desnădăjduit. I-am propus să mă'nsoţească în expediţia mea la Matto Grosso, şi el a primit fără să stea o clipă pe gânduri.

Bănuiesc că avea de gând să mă tragă cu el dincolo de izvoarele lui Rio Tapajoz şi chiar de cealaltă parte a Cordierilor, până la Lima, ca să se'ntâlnească acolo cu Laurencia Barn.

— E şi firesc, spuse Barillo, în tinereţa mea, ce n'aş fi făcut s'o găsesc pe Agami, fiica şefului unui trib de Indieni Apiaca. Tatăl ei nu voia, nici în ruptul capului, să mă aibă de ginere. Ba chiar m'a rănit cu mâna lui, cu o săgeată, de am rămas chior.

Dar asta nu m'a descurajat, şi cu ochiul rămas am continuat să fac curte frumoasei Indience până i-am obţinut mâna. Agami este soţia mea. Asta a făcut să mă bucur de multă vază printre triburile

indiene şi am să fiu fericit s'o pun în serviciul dv., căci plec cu dv, *curajo !*

— Eşti un om de inimă, Barillo ! Iţi mulţumim !

— N'ai pentru ce, doctore, căci guvernul american oferă un premiu de două mii de dolari celui care ar reuşi să descopere pe naufragiaţii din avionul Peru-Atlantic.

E aşadar o afacere minunată, conchise el, aprizându-şi o nouă ţigare. Asta m'a hotărît imediat.

2.

CICLONUL IN PADURE

— Bagă de samă, miss Micky ! Uită-te neîncetat în dreapta şi'n stânga şi nu călca pe frunzişul depe jos fără să fi sondat terenul cu un băţ.

— Nu poţi vedea nimic sub frunzişul acesta stufos, strigă Micky, care-şi pierduse răbdarea. Când te gândeşti că soarele ecuatorial străluceşte pe cer şi că de-abia ne putem recunoaşte unii pe alţii, în umbra asta neagră...

— Cu semi-întunericul acesta ne vom deprinde noi uşor, asigură o voce groasă; dealtfel nu putem avea ce ne plânge, căci am fi putut rămâne toţi în carlinga avionului, zdrobiţi de ramurile copacului care ne-a oprit căderea.

— Şi am fi putut să ardem de vii, ceeace ar fi fost un desnodământ foarte neplăcut. Nu eşti de aceeaş părere, domnule Barn?

— Unchiule Barn! strigă Micky, la telefon!

Unchiul Barn tresări violent, ca un om smuls brusc din gândurile lui.

— Da! Spuse el, ar fi fost mult mai rău pentru noi, dar şi aşa situaţia noastră e foarte periculoasă, domnule Sanguin...

— O! protestă Micky, nu fi şi tu aşa de formalist, zi-i pe nume, Raul, ca mine!

— Ca toată lumea! adăogă în pripă, tânărul.

Micky îl ameninţă cu degetul.

— Unchiule Barn, spuse ea, ştii doar foarte bine că ne-am logodit în avion când pilotul Josian ne-a strigat să ne facem ultima rugăciune... înainte de căderea fatală... Martoră e şi Laurencia... Laurencia ! Allo ! Laurencia !.. Unde eşti ?

— Fie-ţi milă de noi şi nu striga aşa tare, imploră pilotul, a cărui voce cântătoare, de bas, trăda o oarecare teamă ; nu chema nenorocirea, care ne pândeşte de pretutindeni în pădure, şi nu uita că locul unde am căzut poartă un nume temut.

Micky nu era o fată care să tresară la cel mai mic zgomot sau să se sperie de orice lighioană.

Era o sportivă antrenată în toate exerciţiile corporale. Şampioană de tennis şi înnot şi ochitoare de forţă cu browningul.

Frumuseţea ei blondă avea o expresie ironică şi distantă, care punea imediat la locul lor pe oamenii care nu-i erau simpatici.

Avea însă în schimb doi ochi negri, care

ştiau foarte bine să se îndulcească atunci când asculta vorbele romancierului Raul Sanguin, care dela Miami, unde fusese prezentat magistratului, nu se mai despărţise de familia Barn.

Sanguin era un căutător de impresii rare, care fusese trimis de un mare ziar francez să facă o anchetă în America, asupra criminalităţii crescânde şi a gangsterilor.

Ajunsese astfel în bune relaţii cu judele Barn, şi Micky nu rămăsese nici ea nepăsătoare faţă de atenţiile romancierului.

Acesta simţise deodată nevoia să se ducă să facă un reportaj la Lima, unde se făceau pregătiri de război contra Braziliei.

Tânăra Americană îl încurajase pe Sanguin să vie cu ei, şi să străbată bazinul fluviului Amazon pe calea aerului.

Accidentul suferit de aeroplan îi apropiase şi mai mult.

Prin contrast, Laurencia părea aproape întristată de fericirea lor.

— Sărăcuţa de ea, tot timpul se gândeşte numai la naturalistul Ralph Murdon, explică Micky. Unchiul Barn înţelege foarte greşit fericirea fiicei lui.

Laurencia nu-l va uita pe Ralph şi acesta ne va găsi, într'o zi sau alta.

— Dacă am răuşi să găsim un drum care să ducă la o apă navigabilă, am fi pe jumătate salvaţi, spuse, în seara ceea, Sanguin. Dar misterele acestui masiv de verdeaţă sunt de nepătruns şi ascund cine ştie ce primejdii extraordinare.

Din fericire suntem bine înarmaţi...

— In Iadul Verde trebue să fii totdeauna bine înarmat, adaogă pilotul Jossian.

Scosese din teacă o uriaşă sabie marinărească, cu care tăia lianele ce-i barau drumul.

Deodată răsună un strigăt:

— Micky!... Ajutor, Micky!

— Laurencia, strigă fata. Laurencia chiamă'n ajutor!

Raul îl imitase pe Jossian şi-şi scosese „machete"-ul [1]) lui.

Micky îşi încărcă şi ea browningul ei de mare calibru.

Toţi dădură fuga în direcţia din care veniseră strigătele.

Ajunseră îndată într'un fel de luminiş, din mijlocul desişului de verdeaţă care-i înconjura din toate părţile, şi rămăseseră uimiţi.

O uriaşă pânză de păianjen paraliza corpul Laurenciei, care alunecase pe nişte frunze şi căzuse cu braţele înainte pe această reţea de fire vâscoase.

Şi o enormă *mygală,* mare ca un cap de copil, eşise din gaura în care stătea ascunsă şi voia să se repcadă la tânăra fată.

Cu o lovitură de sabie, Jossian răni mortal fioroasa lighioană.

Dar în aceeaş clipă scoase Micky un strigăt.

Un al doilea păianjen uriaş se lăsase'n jos de pe o cracă şi-i ameninţa faţa, cu cângile lui desgustătoare.

---

[1]) secure indiană.

Raul Sanguin fu cel muşcat, căci sărise înaintea logodnicei lui şi primise el atacul mygalei.

Durerea îl împiedică, o clipă, să se apere. Din fericire, Micky nu era o fetiţă fricoasă şi doborî păianjenul cu o lovitură de mâner a browningului ei.

Din nefericire, se iveau alte mygale, care coborau depe crengi cu o sprinteneală uimitoare.

— Am dat de o colonie de păianjeni uriaşi, strigă Jossian, trebue să fugim cât mai repede de-aici. Lighioanele astea sunt aşa de îndârjite, încât ne-ar putea copleşi sub necurmatele lor atacuri.

Reteza mereu cu sabia firele cleioase care cădeau asupra lor.

Pe de altă parte, Micky reuşise s'o libereze pe Laurencia din reţeaua vâscoasă în care se zbătea. O trase repede pe verişoara ei afară din luminişul cu păianjeni.

Apoi se repezi în ajutorul lui Raul, care scăpase cu multă greutate de cei trei, patru, păianjeni care-l înconjuraseră.

— E un adevărat coşmar! îi strigă romancierul. Aceste făpturi fioroase sunt primejdios de iuţi şi muşcătura lor mi-a paralizat braţul.

Fraza şi-o sfârşi strivind sub cizma lui grea, o mygală ale cărei fălci, ca de oţel, se înfipseră în tovalul cizmelor.

Micky îl trase îndărăt, destul de repede ca să-l scape de o nouă mygală care cobora din bolta frunzelor.

— Ce lighioane demonice! exclamă Raul.

— Fac într'adevăr parte dintre demonii Iadului Verde.

Dealtfel, aceasta e soarta tuturor exploratorilor acestei temute regiuni, explică Jossian. Să ştiţi că nu suntem la capătul surprizelor şi suferinţelor noastre.

Scoase dintr'o punguliţă o sticluţă şi o seringă.

Ii suflecă mâneca dela cămaşă, desvelindu-i antebraţul umflat. Cele două cângi ale păianjenului lăsaseră urme vizibile.

Jossian îi apucă între degete o bucată de carne şi-i făcu o injecţie cu ser.

— E grozav de dureros ! gemu Raul.

— Dar folositor, spuse pilotul. Am avut, din fericire, grijă să iau cu mine câteva seruri antiveninoase. E un noroc să ai aşa ceva în desişul acesta, în care şerpii mişună cu sutele.

— Adevărat, spuse Micky, arătând trei cureluşe galbene cu cercuri negre, care fugeau dintr'un desiş.

— Doi trigonocefali şi o viperă *jararaca*, spuse Jossian.

Să nu rătăcim la întâmplare prin desiş, strigă el apoi, ca să-l audă toţi, să ne întoarcem mai bine în tabără, d. Barn trebue să fie foarte neliniştit de lipsa noastră.

Intr'adevăr magistratul începea să se teamă de vreo nenorocire.

— Rău am făcut că m'am grăbit aşa s'ajung la Lima, îi spus el fiicei lui. Regret că am ales un mod de transport primejdios, încă.

Dacă am fi luat unul din vapoarele

care fac cursa San-Franciso-Peru, n'am fi acum în situaţia aceasta.

— Ba dimpotrivă, spuse Sanguin, e o pagină de viaţă, demnă de un roman.

Când vom povesti aventurile noastre în pădurile centrale ale Brazilei necunoscute, vom avea un succes nebun. Intrucât mă priveşte pe mine, văd în accidentul nostru, începutul fericit al unui reportaj senzaţional.

— Dacă reuşim să eşim din încâlcirea aceasta de verdeaţă... oftă Barn. Pădurea asta formidabilă, seamănă cu un labirint fără de început şi fără de sfârşit, care înăbuşă pe toţi cei ce pătrund în ea.

Se zice că poţi rătăci pe-aici luni întregi, fără să'ntâlneşti, odată măcar, prin această nemiloasă boltă de frunziş, un cât de mic petec de cer.

— Cerul nu se mai arată celor ce se află în Iadul Verde... adăogă pilotul Jossian.

— Brr!... Se înfioră Sanguin, nu ne condamna aşa de repede, dragul meu... Eu unul am încredere în steaua mea.

— Şi eu într'a mea, spuse Micky ; şi când două stele merg împreună, mână'n mână...

— Rar mai reuşeşte piaza rea să le despartă, încheie Sanguin, aruncând fetei o floare pe care o culesese.

Laurencia zâmbi trist.

— Şi eu aş fi avut încredere în cel pe care l-am ales... spuse ea.

Dar unde o fi acum?

— Poate că a pornit în căutarea noastră, spuse Micky. Dacă ultima radiogra-

mă a avionului nostru a fost primită de lumea civilizată, Ralph n'are să rămână inactiv.

Ochii Laurenciei scânteiară.

— Crezi aşa dar şi tu în el?... tu?

— Cum cred în Raul, spuse fata.

Glasul lui Jossian le călăuzi pe amândouă până lângă un foc de vreascuri, pe care-l făcuse pilotul lângă un copac scorburos.

Le aştepta acolo câteva felii dintr'o carne necunocută. Era o şopârlă „Iguano", pe care o ucisese Raul, şi ale cărei resturi le cam înspăimântă pe tinerele fete.

— Groaznic! spuse Micky. Par'că mâncăm un animal extraordinar, un balaur din poveşti...

— Mai bine să mănânci un balaur de cât să fii mâncat de el, spuse Raul.

Dar nu simţiţi un miros deosebit de pătrunzător şi de neplăcut?

— Adevărat, spuse Mr. Barn.

Jossian îşi lăsă bucătăria.

— Nu m'ar mira deloc dacă pe o cracă de sus ar fi ascunsă o reptilă.

A! într'adevăr!... Uitaţi-vă deasupra capetelor voastre.

— O! ce monstru, gemu Laurencia.

— Dacă ne-ar fi surprins, cum era intenţia lui, greu am mai fi salvat pe cel sau pe cea pe care şi-ar fi ales-o el, preciză Jossian, scoţându-şi machete-ul din teaca de piele.

Laurencia scoase un geamăt dureros.

Holba înspăimântată ochii la ceva care părea o uriaşă liană negricioasă, care înainta încet, aproape pe nesimţite, prin-

tre crengile de sus ale unui arbore de cauciuc.

Era un şarpe de o lungime uimitoare şi de o grosime neobişnuită. Aducea cu un lung tub de canalizare sau cu o conductă ca acelea în care electricienii închid firele electrice pentru a le apăra de umezeala pământului.

Pielea lui de culoare închisă, era împestriţată cu pete negre, pe care abia le zăreai; dar pântecele lui, de culoare alburie, era mai uşor de desulşit în frunzişul lianelor.

— E un Anaconda, primejdiosul şarpe amfibie [1]) al râurilor guyaneze; a pornit după pradă, băgaţi de seamă!

Le sili repede, pe Micky şi pe Laurencia, să se adăpostească în scorbura copacului de lângă foc.

Apoi aşteptă monstrul, gata de luptă.

Dar atenţia reptilei fusese atrasă de altceva.

O maimuţă neagră, care se agăţa de crengi cu coada ei lungă, fusese momită de proviziile naufragiaţilor aerului.

Sărind din cracă'n cracă, ajunsese jos şi înainta pe furiş spre cutiile de conserve deschise, dar cu conţinutul încă neatins, fără să observe grupul celor trei bărbaţi şi celor două femei, ascunse în dosul grosului copac scorburos.

Maimuţa era de mărimea unui copil de doisprezece ani şi părea excepţional de sprintenă. Aproape ajunsese la ţintă şi, spânzurat cu ajutorul cozii lui lungi, de o

---

[1]) care poate trăi şi pe uscat şi în apă.

creangă din cele de jos, întinse cele patru membre ale lui spre bunătăţile după care jinduia.

Deodată o namilă neagră sfredeli bolta de frunziş, căzând ca un plumb pe jos, cu iuţeala unei avalanşe.

Laurencia scoase un strigăt de spaimă.

Era şarpele anaconda, care-şi executase atacul lui favorit prin surprindere.

Se lăsase să cadă cu toată greutatea şi, profitând de zăpăceala victimei lui, se încolăcise în jurul ei de cinci, şase ori.

Inelele începeau să se strângă. O strânsoare înceată, grozavă.

Maimuţa, pe jumătate înăbuşită, scotea strigăte ascuţite şi sgâria în zadar pielea uriaşei reptile.

Acesta îşi ridicase capul turtit şi îl ţinea la o palmă de chipul aproape omenesc al maimuţei, care exprima o groază fără seamăn.

Ochii şarpelui anaconda aveau o strălucire extraordinară.

— Infiorător! exclamă Micky. Trageţi!... Hai trageţi! Ce mai aşteptaţi?

Jossian o opri cu un gest.

— Nu fă nicio mişcare. S'ar putea ca anaconda să fie numai uşor rănit şi să ne atace cu cea mai mare furie.

Iţi închipui ce forţă poate avea un asemenea furtun când se năpusteşte ca o catapultă asupra adversarului? Mai bine să aşteptăm.

— Ce?

— Să fi devenit inert şi neputincios de a se apăra.

N'are să ţie mult. Priviţi!

Anaconda îşi înfăşurase partea din-apoi a corpului în jurul unui trunchiu de copac.

Fără să dea drumul maimuţei, se apropie cu ea de acest punct de sprijin şi execută deodată o serie de rotiri aşa de rapide, încât era imposibil să le numeri.

Biata maimuţică îşi dădu sufletul cu un ultim ţipăt de durere, căruia îi urmă un sgomot de oase zdrobite de trunchiul copacului, sub strânsoarea înfricoşătoare a puternicelor inele ale reptilei.

— Ce grozăvie ! E un adevărat coşmar moartea asta, strigă Micky. In desnădejdea ei aproape umană, maimuţica asta trebuia ajutată.

— Lasă, răzbunarea vine şi ea, o asigură pilotul. E mai bine să surprinzi un anaconda într'un moment ca acesta, decât să-l întâlneşti nemâncat şi în căutarea pradei.

Maimuţica aceasta ne-a cruţat de o luptă care s'ar fi putut sfârşi rău pentru noi.

— Ai dreptate, spuse Raul. Norocul nostru că acum e prea ocupat ca să observe prezenţa noastră.

— Ce vrea să facă?

— Să prânzească, explică ziaristul; şi cât mai comod cu putinţă. Uitaţi-vă la el.

D. Barn urmărise toată scena, cu o atenţie plină de nelinişte.

— Biata mea copilă, murmură el, de

ce te-am târît cu mine în ţinuturile acestea... unde moartea dă târcoale neîncetat?

Dar o exclamaţie bucuroasă îi întrerupse şirul gândurilor.

— Minunat !... Reportaj înfricoşător şi trăit ! Material pentru un foileton de cinci sute de rânduri. Nu vă mişcaţi... vă rog !

Vorbise Raul Sanguin, care filma şarpele în timp ce acesta îşi înghiţea victima.

Sub presiunea inelelor, corpul maimuţei se lungise, se zdrobise, se măcinase, şi fusese frământat ca o cocă informă.

Inelele şarpelui îi dădeau drumul puţin câte puţin. Corpul maimuţei căzu şi rămase pe jos. Părea de două ori mai lung ca'naînte. Oasele sfărâmate şi zgârciurile rupte, formau împreună cu carnea un fel de sul, uns cu balele vâscoase cu care-l năclăise şarpele, ca să-l poată înghiţi mai uşor.

Nu dură mult până se întâmplă acest lucru, căci deodată corpul monstruosului şarpe îşi schimbă înfăţişarea.

Cele două fălci se depărtară la nesfârşit, scoţând la iveală nişte dinţi lungi, fini şi aproape transparenţi, care se înfipseră în massa de carne şi o ţinură nemişcată.

Atunci, încetul cu încetul, corpul şarpelui începu să se umfle şi să înghită progresiv cadavrul maimuţei.

Corpul reptilei părea un cilindru

mişcător. Nu se mai putea deosebi capul, ale cărui fălci continuau să ţină resturile maimuţei, transformate în piftie.

Sulul acesta sângeriu intra, puţin câte puţin, în cilindrul viu care era corpul uriaşei reptile.

Cilindrul se umfla văzând cu ochii şi se îngroşa pe măsură ce prada pătrundea în corpul reptilei, care semăna acum, mai mult ca oricând, cu un tub inert uitat dealungul trotoarului.

— Iată momentul să scăpăm de vecinătatea acestei primejdioase jivine, strigă Jossian.

— Bagă de seamă, spuse Micky, dacă mai are destulă supleţe ca să se apere ?

— Nu ! răspunse Raul Sanguin, bruta e acum cuprinsă de toropeala unei digestii anevoioase.

Acum e rândul maimuţei să se răzbune.

Laurencia, palidă ca o moartă, nu-şi putea lua ochii dela reptilă.

— E cel mai groaznic şi mai desgustător lucru pe care l-am văzut vreodată. Moartea aceasta e înspăimântătoare... şi e cum nu mi-aş fi putut închipui de scârbos.

Mi se părea că văd un copil zdrobit în strânsoarea monstrului !...

In timpul acesta, Jossian se apropiase, încet, de anaconda.

Ridicase încet greaua sabie marinărească, pe care o coborî repede.

Se auzi o izbitură, şi corpul şarpelui,

tăiat în două, continuă să se zvârcolească, scăldând în sânge tufişurile dimprejur.

— Intră ca în unt, spuse mirat Sanguin, apropiindu-se cam imprudent.

In aceeaş clipă fu izbit de dosul cozii reptilei, care-l asvârli într'un tufiş.

— Ce putere ! exclamă el, ridicându-se. Am fost cosit ca un fir de iarbă !

Micky, îngrijată, se şi repezise spre el.

— Nu ţi-ai frânt nimic ?

— Nu ! Numai ceasul mi s'a spart, dar mare pagubă nu e, căci şi aşa se oprise când am căzut, în momentul când aripile avionului s'au prins în ramurile copacilor.

In orice caz, văd că, la interval de câteva minute, un păianjen mă muşcă şi un şarpe mă trânteşte. Iată două primiri puţin simpatice. Mă întreb ce-mi rezervă a treia...

Voia să se apropie iar de anaconda, ale cărui ultime tresăriri coseau mărăcinii dimprejur, când un strigăt al d-lui Barn făcu să înlemnească toată lumea locului.

— Un jaguar !

Micky, cu un browning în mână, sări înaintea verişoarei ei.

Dar Raul, tot aşa de spontan ca ea, o acoperi cu corpul lui.

Cei trei se pregăteau să tragă, când Jossian îi rugă să aştepte.

Jaguarul nu părea să-i fi văzut. Apăruse, cu un salt spontan, în mijlocul taberei.

Pesemne că era însă chinuit de o teamă extraordinară, căci tot timpul trăgea cu urechea şi privea împrejur. Şi deodată fugi cu salturí mari în tufişuri, care se deschiseră sub greutatea lui şi se închiseră în urmă-i.

Pilotul Jossian rămăsese uimit de fuga asta a fiarei.

— De obicei un jaguar nu rămâne nepăsător faţă de prezenţa oamenilor, spuse el ; trebue ca o preocupare neobişnuită să fi modificat caracterul feroce al jivinei.

Se pregăteşte pesemne ceva care-l sileşte să-şi părăsească obişnuitul lui teren de vânătoare.

In timp ce vorbea, aduna lucrurile din tabără şi le ducea în scorbura în care ascunsese pe cele două fete.

— Te temi de ceva ? Intrebă judecătorul Barn.

— Da, domnule, poate şi mai rău.

— Hm ! făcu încet Sanguin : despre ce e vorba ?

— De un uragan, murmură Jossian. Uite, animalele au şi început să fugă din calea primejdiei.

Intr'adevăr, cete de maimuţe urlătoare apăreau în mijlocul ierburilor înalte şi străbăteau partea aceasta a pădurii cu o grabă care aducea a panică.

Apoi un tropot iute prin tufişuri anunţă sosirea a doi tapiri, care trecură val-vârtej.

Ii urmară câţiva mistreţi, apoi apărură cerbi sălbateci şi ciute ; toţi fu-

geau în aceeaşi direcţie, fără să privească în jurul lor.

Insfârşit veni un „furnicar" mare, care dădea semne de teamă extraordinară.

Micky voi să înainteze, ca să-i taie drumul, dar pilotul Jossian o dădu repede la o parte.

— Nu-ţi risca viaţa, miss ! Nu ştii că un furnicar e mai primejdios chiar ca un jaguar, cu enormele pumnale pe care le are în loc de ghiare ?...

Dacă, în furia lui nebună, te-ar înfăşca, vie n'ai mai scăpa din braţele lui. De altfel singura lui dorinţă e să fugă...

Trase cu urechea, făcând semn camarazilor săi să-l imite.

Un vuet înăbuşit se auzi sub bolta arborilor uriaşi ai pădurii braziliene.

Era cu neputinţă să-ţi dai seama de starea cerului, în semiîntunericul produs de tavanul de frunziş.

O căldură, din ce în ce mai apăsătoare, îi făcea să gâfâie pe naufragiaţii cufundaţi în acest iad de verdeaţă.

Deodată un fulger orbitor lumină adâncurile vegetaţiei tropicale, în timp ce coroanele copacilor erau înconjurate de scântei electrice.

— Toţi în adăpost ! strigă Jossian. Copacul e, din fericire, ancorat solid, printr'o mulţime de liane, de trunchiurile copacilor vecini.

Inghesuindu-ne înăuntrul acestui refugiu salvator, vom fi feriţi de tromba de apă ce va cădea.

Nu sfârşise de vorbit, că uraganul se şi deslănţui.

Un muget groaznic se înălţă deasupra capetelor lor. O zguduire electrică formidabilă îi făcu să tresară şi imediat începu o ploaie înfricoşată, care părea mai degrabă o cascadă.

Era într'adevăr o rupere de nori, nimicitoare.

Lipită strâns de logodnicul ei, Micky nu se putea stăpâni să nu se uite afară.

— E potopul, murmură ea... puhoiul mâniei cereşti care se revarsă asupra captelor noastre.

— Ce fericire că accidentul nostru de avion s'a produs înaintea cataclismului acestuia, spuse Raul Sanguin, al cărui optimism se baza totdeauna pe o filozofie zâmbitoare.

— Altfel, cine ştie unde am fi căzut ?

— Poate în prăpastia demonului din Iadul Verde, ceiace ar fi însemnat sfârşitul călătoriei, murmură Jossian.

Raul nu mai avu timp să 'ntrebe ce însemnau aceste cuvinte, căci ciclonul se deslănţuia cu toată vigoarea unei trombe.

Mugetul vântului ajunsese aşa de puternic, încât era imposibil să te facă auzit.

Trăznetul cădea neîncetat : mii de securi uriaşe tăiau ramurile care se adunau în grămezi peste tot.

In fiecare clipă, copaci întregi se prăbuşeau, târând cu ei liane imense şi flori enorme cu corole ciudate. Cada-

vre de păsări, cu penele în toate culorile curcubeului, cădeau ca grindina în mijlocul puhoaielor de apă ce se revărsau pe pământul spongios.

Maimuțe surprinse de uragan se prăbușeau trăznite sau cu membrele zdrobite de neîncetatele căderi de crengi.

Din fericire, copacul scorburos în care se aflau naufragiații rămânea neatins în mijlocul devastării generale.

Deodată însă, Laurencia, care se ghemuise într'un colț întunecos, ca să nu vadă grozăvia furtunii, se sculă în picioare și scoase un strigăt :

— Furnicile !

Își scutura cu violență brațul stâng și-și sufleca în cea mai mare grabă mâneca, în care-și aleseseră locuința câteva insecte de acestea.

Fulgerele sfredeleau așa de des perdeaua de frunziș, încât Jossian putu recunoaște mai bine insectele care năvăliseră pe mâneca fetei.

— Furnici roșii !

— Fug de inundație, spuse d. Barn și au să ne invadeze adăpostul.

Era adevărat; furnicile, care pătrunseseră în scorbură, erau abia iscoadele, dar grosul armatei avea să vie și el.

Asta însemna un asediu căruia nu i se putea ține piept și o moarte groaznică pentru cei ce ar fi încercat să lupte contra acestor crude cohorte.

Jossian riscă să iasă o clipă afară, pentru a examina împrejurimile adăpostului lor.

— Ce groaznic! strigă el, intrând. Furnicile roşii sunt în marş spre copac.

— Frumos! exclamă ziaristul. Te pomeneşti că acum vi-e frică de gâzele astea?

— Da, spuse simplu, pilotul.

Sanguin ceru lămuriri.

— Gâzele astea, de care vorbeşti cu atâta dispreţ, sunt foarte de temut prin muşcăturile lor. Nu degeaba au mai fost numite furnici-jăratec. Din mandibulele lor musteşte un acid violent şi legiunile lor sunt aşa de numeroase, încât corpul unui cal, care se întâmplă în calea lor, e disecat în mai puţin de două ore.

„Putem să ucidem o mie, o sută de mii din ele, dar au să vie milioane şi milioane care au să ne pricinuiască torturi groaznice şi au să le mănânce de vii.

„Mai bine să le cedăm locul, fără a mai aştepta atacul lor.

Uraganul era în descreştere. Câteva muşcături de furnică întăreau cuvintele pilotului. Micky se scutură energic.

— Foc, nu alta, rosti ea. Prefer ploaia... şi mă şi duc să caut un adăpost, într'altă parte.

Se repezi afară, urmată, ca întotdeauna, de Raul Sanguin, care se ţinea după ea ca o umbră.

* * *

Potopul încetase, dar prin pădurea inundată continuau să curgă puhoaie

care se revărsau pe pământul saturat de apă și formau mocirle în care naufragiații aerieni intrau până la genunchi.

— E o adevărată inundație, observă magistratul. N'ar fi bine să ne căutăm un refugiu în copaci ?

— N'ar fi prima dată când exploratori ar avea o asemenea pățanie în Iadul Verde, spuse Josian. Totul e cu putință în pădurile lui Matto Grosso, dar asta arată, din fericire, că suntem nu departe de o apă.

Intâlnirea cu șarpele Anaconda îmi sugerase încă dinainte acest gând. Reptilele acestea își petrec o parte din timp în râuri sau pe malurile fluviilor. Trebue să existe, așadar, în apropiere, un „garapé", căruia ruperea de nori trebue să-i fi umflat apele și pe care poate vom izbuti să ne îmbarcăm, după ce vom fi fabricat o plută cu ajutorul trunchiurilor de copac, doborîți de furtună.

— Ar trebui să ne dăm seama mai repede dacă există această posibilitate, spuse ziaristul, căci apele cresc mereu.

Din fericire, cu ajutorul câtorva trunchiuri de copac doborîte de vânt, construiră la iuțeală un fel de schelărie, pe care micul grup se urcă, de bine, de rău.

Căldura soarelui îi zvântă.

Bolta de verdeață fusese așa de tare sfâșiată de ciclon, încât razele solare pătrundeau, pe alocuri, în împărăția în-

tunecoasă a pădurii, făcând orientarea mai uşoară.

Călătorii observară atunci, un fel de alee acoperită cu frunziş.

— Urme de fiare... care trebue că duce la apa vreunui râu. Asta e calea noastră.

Micky răspunse, sărind de pe platforma ei.

— Apa n'a crescut prea tare. Putem merge dealungul urmelor acestora, bălăcind, ce e drept, puţin prin apă, dar cu căldurile astea, o baie nu strică.

— Decât atunci când în baie găseşti caimani, preciză Raul Sanguin, arătând un fel de creangă plutitoare, care dispăru ca o săgeată între ierburile inundate.

— Dacă jacareşii din rio-ul vecin au şi invadat pădurea, asta e semn că apele revărsate trebue să acopere o destul de mare întindere, spuse Jossian. Să ne grăbim, ca să nu fim blocaţi, fără nădejdea de a fugi.

Toţi grăbiră pasul, cu toate că mersul era destul de anevoios, în mijlocul crengilor împletite şi a maldărelor de trunchiuri prăbuşite.

Zăriseră o apă adâncă şi, cu ajutorul busolei, putură determina şi direcţia în care se adâncea sub bolta de frunze şi de liane.

— Acest garapé este un afluent al Tapajoz-ului... Ne va duce spre regiuni locuite ; trebue să ne lăsăm duşi de curent, care ne va purta spre satele indie-

ne ale misiunilor, de unde vom putea pleca spre Itaiuba şi spre Santarem.

— Să dea Dumnezeu, spuse judecătorul Barn, fără mare nădejde.

— Ca întotdeauna, după o lovitură a soartei, nu se poate să nu se 'ntoarcă norocul, exclamă îndată ziaristul Sanguin.

„La lucru, să nu mucezim în mocirla asta... soarele străluceşte... cerul e senin... viaţa e frumoasă !

Se aplecă spre Micky şi adăugă :

— Şi Iubirea nu ne va lăsa să pierim.

— Da ! spuse fata, arătând Laurenciei curentul garapé-ului. Curaj şi speranţă ! draga mea ! Ne depărtăm de Peru şi de Lima dar ne întoarcem spre Atlantic şi...

...„Şi cine ştie dacă vântul care bate spre vest nu-ţi va aduce pe cel la care te gândeşti ne'ncetat.

— Ralph Murdon ! oftă Laurencia, privind în depărtare ca şi cum pe garapé avea să apară o pirogă, cu un călător care să semene ca două picături de apă cu tânărul savant naturalist.

— Nu te da visării ! o întrerupse Micky. Nu rămânând cufundaţi până peste genunchi în apă, ne vom găsi fericirea.

Ajută-mă să adunăm, la iuţeală, cele câteva lucruri pe care le-am putut salva din avion, după căderea noastră... Trebue să pregătim totul ca să nu întârziem plecarea plutei pe care o înjghebează bărbaţii.

Vederea o s'o admirăm noi, mai pe urmă...

In curând, mulţumită îndemânării lui Jossian şi bunăvoinţei ziaristului, mai multe trunchiuri uşoare fură legate cu liane şi formară o plută destul de solidă, ca să ducă pe toţi naufragiaţii.

— Asta e bine făcut, spuse vesel Sanguin, iată-ne aproape scoşi din încurcătură.

Iadul Verde nu ne-a reţinut prizonieri în labirintul vegetaţiei lui diabolice. Acum o să scăpăm de jaguari, de şerpi, de caimani şi de toate fiarele, şi o să dăm de oameni.

Dar vai ! tocmai oamenii aveau să fie cei mai cruzi demoni ai acestei regiuni blestemate.

3

PE TAPAJOZ

— Aşadar, nimic nou ! Niciun indiciu?

— Trebue răbdare, sir, lămuri Barillo. Indienii Apiaca, pe care i-am descusut cu toată şiretenia unui vechiu om umblat prin meleagurile Tapajoz-ului, nu au avut nicio cunoştinţă despre prezenţa a două femei albe în regiunea de vest a marii păduri braziliene.

— Poate că se feresc să vorbească.

— De mine nu s'ar feri. Sunt însurat cu o Indiană, nu uita ; cu chiar fiica unui şef. E o garanţie care mă face aproape Indian, şi pe mine.

„De atunci, niciun Apiaca nu caută să-mi ascundă ce ştie. Naufragiaţii aeroplanului căzut în pădurile de pe malul stâng al fluviului, nu au fost încă zăriţi de nimeni.

— Poate au şi pierit, îndrăzni să spue Ralph, tremurând.

— Nu, întâmpină Barillo ; un grup de Europeni nu dispare, chiar şi în acest ţinut îngrozitor al Iadului Verde, fără să lase urme de trecerea sa. Să mai aşteptăm câtva timp. Nu vă simţiţi, cumva bine pe acest... motorigno ?

— Ba da, nici vorbă, încredinţă doctorul Jeandrin, dar suntem nerăbdători, dragă prietene.

Barillo le făcu semn să vorbească mai încet.

Voia să asculte ciudata povestire ce i-o îndrugă, în acceaşi clipă, o Indiană, de sânge amestecat, despre canibalii Parintintini, care trebuiau să jertfească „Monstrului din prăpastia morţii" nişte victime ce aveau să le cadă în curând în mâini. *Tuşana,* de care ei ascultau orbeşte, le făgăduise asta.

— Sangana ? exclamă Portughezul, vorbeşti de monstrul din Iadul Verde ?

— Da, bolborosi Indiana, făcându-şi cruce cu o groază vădită. El, rău diavol, tare crunt, şi lui totdeauna foame este...

Doctorul Felix se interesă :

— Ce monstru e acela atât de îngrozitor ?

— Ah ! făcu Barillo, eu nu l-am văzut, dar Indienii Mundurucus, Africas şi triburile indiene dela graniţele Perului pretind că e un animal aproape fabulos, care trăeşte într'o imensă prăpastie, înconjurată de râpe gigantice şi ca-

re străjueşte, în această trecătoare, intrarea faimosului Eldorado, de minunată amintire.

— Vreun specimen a unei specii animale dintr'alte epoci, fără 'ndoială, îşi dădu cu părerea doctorul Jeandrin.

Ralph Murdon căzu la mare grijă.

— Numai ca acest praznic religios să nu fie prilejuit, cumva, de descoperirea naufragiaţilor aerieni pe care-i căutăm noi !

Barillo scutură din cap.

— O să ştim în curând, când vom ajunge la ultimele căderi ale Tapajozului... Am să mă duc atunci însumi, să cercetez prin satele Parintintinilor, şi dacă pot descoperi ceva semne îndrumătoare, am să vă dau de veste.

— Am să te însoţesc, Barillo, declară tânărul.

Portughezul se codi puţin.

— Vezi că, făcu el, triburile astea sunt cele mai sălbatice din Brazilia... Sunt sângeroase şi nu stau la gânduri să întâmpine cu o ploaie de săgeţi înveninate pe străini, pentru care au o ură de nebiruit.

— Asta nu-mi sdruncină hotărîrea, declară, ritos, Ralph Murdon.

* * *

Două săptămâni aproape, săptămâni lungi de călătorie, legaseră o prietenie între Barillo şi cei doi însoţitori. Ţinta le era aceeaş : trăiseră aceeaşi viaţă şi

înfruntaseră primejdii în bună tovărăşie.

Experienţa lui Barillo adusese servicii adevărate doctorului Jeandrin şi prietenului său, dar Ralph scăpase de moarte pe Portughez, trăznind, cu un glonte bine ţintit, un caiman enorm din cei cu ochelari, care răsturnase o pirogă ce readucea pe Barillo pe bordul lui *Motorigno*.

Din nefericire, cercetările negustorului, în ciuda legăturilor lui prieteneşti cu triburile indiene, nu aducea nici un rezultat.

— Ar trebui să luăm, în susul apei, toate *garapele* de pe malul Tapajozului, isbucnea câte odată Barillo ; nu putem, totuşi, să ne pierdem vremea pe urme atât de îndoelnice...

Dealtfel, expediţia oficială, trimeasă de guvernul brazilian, s'a oprit locului la Itaituba, ca s'aştepte acolo ştiri; cel mai cumite ar fi poate s'o imităm.

— Barillo ! exclamă atunci Ralph Murdon , gândeşte-te la cele două fete, care trebue să se afle în cea mai groaznică primejdie şi disperare !

Cugetă la soarta ce le aşteaptă dacă sunt prinse de triburile indiene !...

— Sau de Benito Valdez, complectă Barillo, cu o faţă întunecată.

Ralph privi pe Portughez.

— Iar banditul acela ? Ce te temi, oare, din partea lui ?

— Mă tem, lămuri Barillo, ca Benito Valdez să nu poarte o pică deosebită

judecătorului Barn, care l-a condamnat.

Dacă a aflat ştirea naufragiului avionului liniei aeriene Peru-Ocean, va pune totul în mişcare ca să-l regăsească şi va răscoli toate desişurile Iadului Verde....

Şi atunci, spuse Ralph, pălind, dacă-l regăseşte ?

— Ar fi cea mai mare nenorocire ce li s'ar putea întâmpla celor două fete care însoţesc pe judecătorul Barn, încredinţă Portughezul, fără să vrea să-şi precizeze gândul mai mult.

Ralph strânse pumnii de mânie, apoi întorcându-se spre Barillo :

— Să pornim, exclamă el... s'o pornim cât mai repede !... Nu trebue să pierdem un singur minut. Orice întârziere poate pricinui o catastrofă... Să plecăm !...

Peste trei zile, ultima cădere a Tapojozului era trecută şi Barillo echipa şase piroge indiene, ca să urce în susul fluviului până la isvoarele lui.

Dar în ziua aceea, pe când slabele bărci vâsleau dealungul malurilor, Ralph scoase un strigăt de surprindere.

— O maimuţă roşie, ciudat gătită. Ce-o fi purtând în jurul gâtului ?...

Barillo fu şi el mirat.

— Ei, drăcia naibii ! S'ar zice că e ceva ca o pungă de piele roşie... Aduce cu acele genţi sau poşete în care femeile îşi poartă pudra, puful şi alte lucruri de toaletă.

— Cum să fie aşa un obiect aici ? exclamă doctorul.

Ralph nici nu-şi lăsă vreme să se gândească.

Avea în mâini o puşcă Winchester, o duse la ochi şi trase.

— Proastă grabă, bodogăni Barillo. Dacă dobitocul e numai rănit, toţi tovarăşii lui îl vor duce, Dumnezeu ştie unde.

Intr'adevăr, o ceată de maimuţe urlătoare răsări ca din pământ şi, garnisind toate crăcile învecinate, făcură să plouă o grindină de proectile de tot felul.

Maimuţa dintâi rămase atârnată de coada ei lungă, încovrigată. Dar scotea nişte ţipete dureroase şi jalnice, care înduioşară pe doctorul Jeandrin.

— Am putea să-i dăm îngrijiri poate, după ce vom fi prins'o, spuse el.

Din nenorocire, nu era lesne să ajungi şi să te atingi de cuadruman fără să rişti să fii sfâşiat de trupa furioasă a celorlalte maimuţe roşii.

Atunci, Caboclo Cuscuto, omul de încredere al lui Barillo, se hotărî să încerce el aventura.

Potrivi, la arcul de temut ce-l purta totdeauna cu el în expediţii, o săgeată al cărei capăt ascuţit în formă de semilună sau secere forma o ciudată armă sburătoare.

Ţinti cu grijă maimuţa rănită şi slobozi săgeata cu mare dibăcie, că reteză capătul cozii prinse iar animalul căzu

în fluviu, scoțând niște schelălăituri jalnice.

Un clocot se produse în locul unde căzise și... un cap turtit, cu un bot prelung se ivi.

— Blestem ! strigă Barillo, un jacare cu ochelari !

Era, într'adevăr, unul din acele teribile soiuri de crocodili, care venea să-și ceară vama în împărăția unde neamul lui era stăpân.

Totul dură o clipă. Fălcile lui, fără măsură de lungi, se deschiseseră, arătând un șir de dinți impresionanți și se reînchiseră peste maimuță, pe care bestia o târî în fundul apei cu geanta roșie cu tot.

Dar Cuscuto nu înțelegea să i se șterpelească astfel prada de un nepoftit.

Și cei trei Europeni îl văzură scoțând din teacă cuțitul lui, care în mâna exersată era o armă teribilă, și aruncându-se în undă în urmărirea monstrului.

Apa era destul de străvezie, așa că se putea urmări lupta.

Văzură pe metis dându-se la fund și trecând pe sub caiman care manifestă deodată o agitație nebună și se ridică în sus cu burta în aer, în timp ce apa Tapajozului se făcea roșie.

— Strașnic ! Minunat ! strigă doctorul Jeandrin. Cuscute l-a spintecat. Ce lovitură de cuțit !

Păcat că maimuța a pierit, spuse Ba-

rillo, pe când Cabocle urcă iar în pirogă cu cadavrul cuadrumanului.

Toţi se repeziră să privească geanta de marochin roş, care adusese moartea bietului animal.

— N'a ştiut cum să se mai descotorisească de ea, explică Portughezul, îşi trecuse capul prin lănţucul de oţel, care servea pentru atârnarea acestei drăguţe podoabe de braţul proprietarei sale şi n'a mai fost în stare să şi-l scoată.

— Intâmplare binecuvântată ! exclamă Ralph Murdon în culmea bucuriei. Insfârşit, iată un indiciu. Poşeta asta roşie a fost furată Laurenciei Barn.

— Ei nu !... Se poate ?... îngână doctorul.

Tânărul era aproape nebun de bucurie.

Işi apăsa buzele pe obiect şi arăta un pacheţel de hârtie, udat de apa Tapajozului.

— Sunt ultimele scrisori ce i le-am scris. Ea le-a păstrat. Se mai gândeşte la mine. Nu m'a uitat !...

— Cu atât mai bine pentru viitorul şi fericirea voastră, prietene, interveni doctorul Jeandrin. Asta numesc eu o coincidenţă fericită, tare fericită. Şansa lucrează pentru voi doi.

Nu mai rămâne decât să fie regăsită miss Barn.

— Mda, făcu Barillo, şi asta e tot aşa de uşor ca şi găsirea unui ac într'o clae de fân.

Dar ca şi cum şansa, pe care el avea aerul s'o dispreţuiască, ar fi vrut să dea o desmințire vorbelor lui, câteva împuşcături depărtate se auziră.

— Ce să însemne asta ? făcu doctorul.

— Indienii de prin ţinutul ăsta nu au arme de foc, murmură Barillo.

— Sunt poate scăpaţii din avionul pierdut, care cer ajutor, exclamă Ralph Murdon . S'o pornim în direcţia aceea.

— In plină pădure ?... E neprevăzător şi riscăm să ne rătăcim fără s'ajungem să aducem ajutor naufragiaţilor, declară Barillo.

Numai poate vreun *garapeu* ne-ar îngădui să ne aventurăm în acest frunzet de nepătruns.

Cuscuto şopti câteva cuvinte.

— Ce ? exclamă Ralph Murdon . Ce spui d-ta ? Indienii Iadului Verde ? Poate ?

— Tot ce se poate ! rosti încet negustătorul portughez.

Dar tânărul scoase un strigăt de bucurie.

— Un *degrad* ... Malul o coteşte spre o îmbucătură : e acolo la dreapta, în susul cursului, o îmbucătură largă, a unui vast *garapeu* care pătrunde în inima pădurii.

„Prin el am putea pătrunde şi noi.

Cu un gest, Barillo apropie pirogele şi le arătă direcţia ce trebuiau să urmeze.

In capul flotilei, Ralph Murdon , ţi-

nându-şi Winchesterul gata să tragă, îndemna într'una pe Cuscuto să vâslească mai repede.

Indărătul lui, Barillo supraveghia cele două ţărmuri, ca om deprins cu surprizele acestei regiuni nesigure, şi unde triburile indiene stau adesea ascunse la pândă.

Dar nimic nu trăda prezenţa vreunor fiinţe omeneşti, iar pirogele nu speriau decât cârduri de flamanţi roz sau stoluri de papagali cocoţaţi pe ramurile joase ale copacilor ţărmului, care-şi luau sborul cu un tărăboi de ţipete răguşite şi umplând văzduhul cu culorile strălucite ale penetului lor.

Turburară din liniştea lor mai multe perechi de lamentini şi un tapir enorm, care se scuturase şi o rupse la fugă, făcând să ţâşnească noroiul râului.

Cinci sau şase broaşte ţestoase serpentine, ale căror ciocuri lătăreţe păşteau ierburile din fundul garapeului, se risipiră la iuţeală sau deteră la fund.

La o cotitură, un copac uriaş, răsturnat pe jumătate de vreo vijelie, le tăie aproape trecerea prin trunchiul său aruncat de-a curmezişul cursului apei.

— Atenţie ! strigă Barillo, arătând piedica din calc, sunt oameni pe trunchiul acesta care ne fac semne.

— Da, strigă Ralph... Doi oameni cu hainele sdrenţuite... care par sfârşiţi de puteri.

Cele şase pirogc înaintară încet şi numai decât Cuscuto declară :

— E o barcă sfărâmată, aruncată la mal. Oamenii aceia doi s'au cocoţat în crăci cum au putut şi n'au căutat să ajungă la mal înnot.

Dece oare ? întrebă doctorul mirat.

— De frica blestemelor de *piranhas*, explică Caboclo.

— Diabolo ! exclamă Portughezul. Atunci, ce-i drept, n'aveau încotro.... Aşa e, rio ăsta mişună de peşti canibali...

Ralph nu mai avu nevoie de alte amănunte, şi nici d-rul Jeandrin.

Amândoi cunoşteau cruzimea şi lăcomia micilor peşti, numiţi „piranhas", ai căror dinţi ascuţiţi fărămiţează un bou în mai puţin de un ceas.

Erau mii şi mii de piranhas în rio, şi cei doi naufragiaţi ar fi fost mâncaţi înainte de a fi putut găsi un adăpost pe uscat.

Pe de altă parte, trunchiul de copac, culcat de-a curmezişul garapeului, era înconjurat spre rădăcini cu groaznice plante ghimpoase cu spini, ca acele şi mustind un clei veninos, care împiedica orice retragere spre partea aceea.

Dar zărirea pirogelor le mai puse inima la loc celor doi refugiaţi de pe trunchiu.

— Allo ! strigă gâfâind de bucurie unul din ei. Aici, naufragiaţii avionului Peru-Ocean. Raul Sanguin, reporter.

— Şi Jossian, mecanic-pilot.

— Urra ! proclamă Ralph Murdon ... sunteţi singuri ?

— Am lăsat pe judecătorul Barn, din Statul New-York, cu fiică-sa şi ne-

poată-sa, într'un adăpost, pe marginea râului.

Noi am plecat în cercetare, pe o barcă întâmplătoare, dar am fost atacaţi de un şarpe anaconda, care a sfărâmat o parte din scânduri, sub strânsoarea inelelor lui...

L-am putut omorî, cu câteva cartuşe din Colturile noastre, dar a trebuit să ne cocoţăm pe craca asta, ca să scăpăm de piranhas.

— Şi situaţia devenea tot mai critică, adăugă ziaristul. De trei zile căutam în zadar să ne putem da jos din cuibul nostru, unde cloceam silit.

— Mai aşteptaţi numai câteva minute, îi rugă Barillo, făcând semn lui Cuscuto.

Acesta îşi îndrepta piroga lui spre mal şi tăiă de-acolo câteva braţe din nişte buruieni, pe care le legă cu ramuri tinere şi le lăsă să plutească pe suprafaţa garapeului.

In curând, un fel de culoare purpurie, ca o dâră de sânge, se întinse pe apa liniştită. Şi îndată, miriadele de peşti, cu dinţii mici şi ascuţiţi, urcară cu burţile în aer şi gurile căscate, acoperind luciul de jur împrejur.

— Straşnic ospăţ pentru ţestoase şi jacari, râse Barillo...

„Acum, salvarea naufragiaţilor e o jucărie.

* * *

Peste câteva minute, Jossian şi Raul Sanguin, reînsufleţiţi şi întăriţi, expli-

cau membrilor grupului salvator, pă-ţaniile lor prin întortochieturile gara-peului, pe apa căruia coborîseră pe o barcă înjghebată de ei, de bine de rău, cu mijloace primitive.

— Eram totuşi fericiţi „că întâlni-serăm un rio pentru a veni la civilizaţie, adaugă tânărul ziarist, însă Iadul Ver-de părea a nu voi să ne mai lase să ple-căm şi întâlneam pretutindeni duşmani pânditori în calea noastră.

A trebuit să suportăm o luptă eroi-că cu nişte caimani, care-şi vegheau icrele depuse în mocirlele malurilor ; să distrugem viespare de viespi uriaşe, ale căror ace ne-au ameninţat şi urmă-rit o zi întreagă...

„Era să pierim într'o baltă de des-cărcările electrice ale gymnoţilor... şi Laurencia Barn era cât p'aci să fie sfâ-şiată de o haită de maimuţe urlătoare, care i-au rupt vestmintele şi i-au smuls un obiect la care ţinea tare mult, apro-ape tot atât ca la viaţa ei, pe cât spunea.

— Laurencia, vorbeşti de ea ?... băl-băi Ralph... Laurencia Barn este dar teafără, sănătoasă ?

— Pecât se poate fi după oboseli şi necazuri ca acelea prin care am tre-cut... Cu cine am cinstea să vorbesc ?

— Ralph Murdon , dela Universita-tea din Yale.

— D-ta !... exclamă ziaristul... A ! dacă Laurencia te-ar şti atât de aproape de ea ! Ce bucurie ar fi pe mititica.

— Nu m'a uitat, aşadar ?

— Nu se gândeşte decât la d-ta, scumpe domnule !

Barillo se scuză, zâmbind, că vine să turbure o asemenea convorbire, dar avea nevoie de amănunte.

— Aţi lăsat pe judecătorul Barn şi pe cele două domnişoare într'un adăpost — spuneaţi ?

— O colibă, înjghebată în grabă din bambuşi şi din frunze drept acoperiş. Era nevoie de făcut rost de puţină odihnă pentru Micky şi Laurencia, care îndureraseră oboseli peste puterile lor.

Judecătorul Barn era şi el topit, şi Jossian se temea să nu-l vază dând în frigurile rele.

— Veneam acum să căutăm ajutor la vreo misiune, pe malurile Tapajozului, adaugă Jossian.

— Şi norocul ne-a servit, căci am dat de dv., reluă Raul Sanguin.

Barillo aprobă din cap, dar expresia feţei lui arăta mai mult nelinişte.

— De când plutiţi pe garapeu ?

— De patruzeci de ore, aproape.

— Atunci ! să nu mai rămânem deloc aici... s'o pornim ! comandă Barillo. E cea mai mare grabă să punem pe acele biete domnişoare la adăpost de primejdiile de care, până acum, au scăpat ca prin minune.

— Ce primejdii ? făcu Sanguin.

— Nu întreba, să pornim ; cele mai groaznice aventuri le aşteaptă dacă nu sosim la timp.

Flotila se puse în mişcare din nou.

Vâslele lucrau din răsputeri ; pirogele sburau pe râul calm.

Barillo, cu nervii încordaţi, cu ochii aţintiţi pe tufişurile celor două maluri, nu dădea decât porunci scurte. Toată obişnuita lui poftă de vorbă pierise, iar Cuscuto părea şi el tot aşa de îngrijat.

Insfârşit, un fel de colibă şubredă, ridicată pe o movilă acoperită cu muşchi, se ivi la o cotitură a garapeului.

— Asta e ! proclamă Jossian.

— Allo ! chiui Sanguin, agitându-şi casca colonială. Allo., Micky... Allo !

Dar nici un semn nu se ivi în jurul cabanei, care se arate că era vreo finţă omenească acolo.

— Dumnezeule ! gemu Ralph... Nimeni nu răspunde.

— Micky ! Laurencia ! Mr. Barn ! răcni Sanguin... Allo !

O spaimă subiţă îl cutremură...

Sări în apă şi se căţără ca un nebun pe mal.

Ralph... făcu la fel.

Cele două piroge se alipiră de malul garapeului.

Dar cei doi îndrăgostiţi şi urcaseră movila şi pătrunseseră în colibă.

In clipa următoare, două strigăte se înălţară.

— Goală !...

— Laurencia ! Unde e Laurencia ?

— O ! exclamă Barillo, năpustindu-se rândul lui în cabană, ce-m'am temut s'a întâmplat... Sărmanele copile au că-

zut în mâinile „Demonului Infernului Verde".

— Care demon ? răcni Sanguin.

— Benito Valdez, rosti întunecat Barillo, arătând o foaie de pergament pe care erau scrise aceste câteva rânduri :

„Luat în primire două viitoare sclave pentru satul fără urmă şi care vor fi apoi oferite drept jertfe Zeului din Prăpastia Morţii... pentru a răzbuna pe cel care nu se teme să se declare Stăpânul absolut al ţinuturilor blestemate — BENITO VALDEZ".

— Ce nenorocire ! ce nenorocire ! gemu Raul. Micky în mâinile acestui bandit...

— Nu ! rosti Ralph Murdon cu o mânie rece... care fu remarcată de toţi. Benitto nu-şi va aduce la îndeplinire ameninţările, căci America întreagă va fi acum împotriva lui....

Apoi, cu o mână hotărîtă, adăugă sub semnătura banditului *„Benito Valdez"* :

„Căruia eu, Ralph Murdon , dela Universitatea din Yale, îi declar războiu pe viaţă şi pe moarte, fără răgaz... până la ispăşirea crimelor lui..."

— Eu am să te ajut, sennior, răsuna îndărătul lui o voce hotărîtă. Şi eu am de răfuit o socoteală cu Demonul Iadului Verde.

Toţi se 'ntoarseră uimiţi, spre uşă.

— Cine vorbeşte astfel ? exclamă Barillo.

Era Cusçuto.

4

SCLAVELE GANGSTERILOR

— Ia seama, Micky, nu mai înainta.

— Dece ?

— Mi-e frică.

— De cine ?

— Mi-e frică de diavolii aceştia tatuaţi, care ne supraveghiază.

Mi-e frică de acest om, care mă priveşte cu un zâmbet groaznic.

Mi-e frică să nu fiu dată vreunuia din aceşti fioroşi bandiţi şi să cer, în zadar, îndurare dela răpitorii noştri.

O ce jalnică soartă e a noastră ! şi ce ne păstrează viitorul ?

— Eu ştiu, spuse Americana, cu un ton care mări încă şi mai mult groaza verişoarei sale... Vom deveni sclavele gangsterilor satului de negăsit ; vom fi supuse capriciilor lor şi păstrate plăcerilor lor.

— Ce vorbe spui tu aici ?

— Adevărul !... E înspăimântător dar trebue privit în faţă, asta ne va da curajul să încercăm orişice pentru a ieşi din acest labirint de iad în care tânjim de cincisprezece zile.

Laurencia rămase mută.

O desnădejde fară margini o împiedica să-şi adune în cap două idei ; rămânea adâncită într'un fel de toropeală automată, fără voinţă şi fără putere de împotrivire.

Din contra, blonda Micky îşi petrecea tot timpul căutând vreo ieşire, pentru a abate dela ele o soartă înjositoare şi să se smulgă din starea de sclavie care era rezervată tuturor captivelor lui Benito Valdez.

Căci acesta era faimosul gangster brazilian. El le răpise, împreună cu judecătorul Barn, în vremea când Jossian şi Raul se depărtaseră de tabără spre a încerca să găsească ajutor pe malurile lui rio Tapajoz.

O bandă de Indieni şi de Cabocli se apropiase fără sgomot şi împresurase cabana lor de adăpost, cu o isteţie şi o repezeală atât de minunată că cei dinăuntru nu putuseră face uz de armele lor, ale căror detunături ar fi vestit, poate, pe cei doi tineri plecaţi ca cercetaşi.

Fuseseră înconjurate, legate şi duse cu căluşe în gură, fără să se poată împotrivi, şi nici măcar să recunoască drumul ce-l apucau răpitorii lor.

Vedeau doar că erau târîte în adânci-

mile acelui „Iad Verde" care avea să le facă să cunoască cruzimea oamenilor după aceea a fiarelor.

Fără să-şi poată da seama de întortocheturile cărărilor care se înfundau în acest labirint de frunzet, ele, legate ca nişte pachete şi purtate în nişte reţele grosolane, prinse de un crăcan lung, ajunseră într'un sat mare, unde, numaidecât, grupe de femei le luară în primire cu sbierete sălbatece şi le despuiaseră aproape de vestminte, măcar că se sbăteau şi protestau, strigând cu indignare.

După aceea se pomeniră în faţa temutului gangster Benito Valdez, care, fără a rosti un singur cuvânt, le examinase cum un geambaş examinează un animal de rasă, făcând să fie sucite şi răsucite la un gest al lui, observând toate amănunţimile cu o atenţie atât de insultătoare că Micky nu-şi putuse stăpâni indignarea.

— Dar ce, am ajuns sclave, ca să fim tratate în felul acesta ? isbucnise ea.

— Aproape, se mulţumise să răspundă stăpânul Iadului Verde.

— Cu ce drept ?

— Cu dreptul celui mai tare, frumoasa mea !

Tânăra fată avea o fire curajoasă şi o mândrie care nu răbda constrângere.

Tonul lui Benito Valdez îi displăcea şi, cum acesta risca un gest obraznic, ea sări înapoi după ce-l pălmuise.

Prin stolul de femei indiene şi bra-

ziliene care se apropiaseră, trecu un murmur de spaimă.

— Căţea ! strigase banditul scrâşnind... Dacă n'ai reprezenta o sută de mii de dolari ! ai căpăta tu pe loc pedeapsa îndrăznelei tale.

Doi Indieni crunţi se şi repeziseră la tânăra Americană, pe care Laurencia o acoperea cu corpul ei şi-o strângea în braţe cu desnădejde.

Banditul se porni pe un râs bestial.

— Cred că judecătorul Barn n'a făcut rău că v'a dus cu el în călătoria asta, miss, căci sunteţi acum pentru mine zăloage de mare preţ, menite să-mi aducă o bună sumă de dolari...

De-aceia vă cruţ şi vă consider, deocamdată, ca nişte prizoniere de seamă. Sunteţi libere să vă plimbaţi prin tot satul. Socotesc că ce veţi vedea pe-aici are să vă lumineze pe deplin şi că aveţi să vă supuneţi cuminte soartei voastre.

— Şi tatăl meu ? exclamase Laurencia. Unde este ?

Benito se închină cu o politeţă batjocoritoare.

— Excelenţa sa e la loc sigur. Un magistrat de valoarea lui nu poate fi tratat ca un muritor de rând.

Dumnealui are dreptul la atenţii deosebite şi am preferat să-i ofer un apartament discret, unde nimeni nu va veni să-l deranjez şi să-l împiedice să cugete la soarta proastă care a răsturnat rolurile.

— Ce vrei să spui ?

— Spun, răspunse zâmbind sinistru gangsterul, că atunci când magistraţii cad în puterea celor pe care i-au persecutat legal şi i-au condamnat, ei n'au decât să se resemneze la legea Talionului : „ochi pentru ochi, dinte pentru dinte", care e cea mai veche lege a lumii.

El privi pe Laurencia cu o expresie, care făcu pe tânăra fată să tremure.

— Voi avea deci trista datorie, să plătesc tatălui d-tale cu aceeaş monedă condamnându-l, dacă nu la scaunul electric, care lipseşte în această regiune, cel puţin la o plimbare sentimentală în Prăpastia Morţii, unde monstrul executor al sentinţelor noastre îl va face să-şi plătească datoria...

Apoi, cum Laurencia, pierdută, îşi împreuna mâinile rugătoare, el o sili să se apropie mult de el, şi adaugă :

— Afară doar dacă d-ta consimţi să devii femeea lui Benito Valdez, de bună voie, şi să-mi închini tinereţea d-tale, frumuseţea d-tale şi... dragostea d-tale...

— Dragstea mea... la aşa ceva te gândeşti ?... exclamă cu desgust şi groază Laurencia. E cu neputinţă ! Niciodată !

— Ai să te mai gândeşti, reluă cu răceală, banditul. Cugetă numai că eu pot obţine totul ! Şi că numai dorinţa şi bunul meu plac dictează în acest sat, în care eu sunt stăpânul destinelor tuturor !...

— Stăpânul ! după Dumnezeu !... aşa,

pur şi simplu... exclamă Micky, cu accentul ironic ce ştia ea să întrebuinţeze atât de bine, când voia să înfrunte pe cineva.

Benito Valdez o privi în acelaş fel, cum ar măsura un temnicer pe o întemniţată obraznică.

— Şi dacă te-aş preda pe mâna lui madam Deborah, negresa însărcinată să bage minţile ' ncap fetelor din Casa sclavelor ?

Crezi că vreun înger din cer te-ar putea scăpa de mănunchiul de nuiele care ţi-ar muia trufia şi ţi-ar lua piuitul ?

Fii, deci, mai puţin îndrăzneaţă, miss Micky, căci calitatea d-tale de fată albă şi de Americană liberă nu te-ar garanta împotriva harapnicului... şi toate înjosirile ce-l însoţesc.

Micky se îndreptă în toată înălţimea taliei ei.

— Ai cuteza să pui să mă biciuiască ?... Ca pe o sclavă ?

— Ca pe o puştancă... ar fi o comparaţie mai exactă ! adăugă părinteşte Benito Valdez. La revedere, misses, şi fiţi cuminţi.

Sunteţi libere să circulaţi şi chiar să încercaţi a fugi. Numai că, fiţi prudente... E un sfat... Plecaţi, Dumnezeu să vă păzească.

— Banditul acesta e o fiară de pradă, o fiară cruntă, pe care aş ucide-o fără nici o milă, spuse, clocotind, Micky... Ameninţările lui însă nu mă spe-

rie de el... Norocul nostru se va întoarce...

— Vai ! suspină Laurencia.

Verișoara ei se necăji.

— Nu tot geme într'una și nu dispera așa de soarta noastră. Incă nu suntem cu totul jucăria acestui gangster. Crezi tu că Raul și Jossian ne vor fi părăsit?

— Nu, făcu Laurencia, și mai e și Ralph Murdon.

— Și America, la care banditul acesta nu se gândește: America, desigur, va trimite o misiune ca să ne caute.

— Crezi?

— Nu mă îndoesc o clipă. Prinde deci inimă și să încercăm să nu arătăm slăbiciune față de aceste femei, care se holbează la noi.

Erau, într'adevăr, obiectul curiozității unei părți din populația satului.

Femeile, mai ales, le înconjurau.

Aproape toate erau tinere și chiar foarte drăguțe.

Toate fuseseră târîte, fără de voia lor, în acest bârlog al ticăloșiei, unde ele duceau o existență de sclave, supuse la voința absolută a gangsterului și a fârtaților lui de aventuri.

Erau Indience, mulatre, două-trei quarterone aproape albe, câteva Brazliene de prin Para și Manao, răpite dela soții și părinții lor, și deveniseră, bietele, adevărate otrepe omenești, fără de voință și fără de bucurie.

O seamă din ele ar fi fost frumoase, dacă o teroare ascunsă și continuă nu s'ar fi citit în ochii lor și dacă mersul

lor sperios, de animale hărţuite, n'ar fi trădat frica permanentă de bandiţii care le aduseseră în starea asta jalnică...

Ele nu ştiau decât să asculte, să se încovoaie şi să primească toate umilinţele.

Sosirea celor două Americane, stârni în acelaş timp curiozitatea şi invidia lor răuvoitoare.

Căci primiseră ordinul să respecte pe cele două prizoniere, iar cele care, la sosirea lor în sat, sfăşiaseră hainele Laurenciei şi Micky-i, fuseseră aşa de crud bătute, că cele două fete străine deveniseră aproape un obiect de teamă pentru sărmanele creaturi ale acestui sat nemernic, unde toţi aventurierii fără cuget găseau un adăpost.

Cele două captive profitară de semilibertatea lor, ca să se orienteze şi să caute căi de ieşire din închisoarea lor.

Dar trebuiră curând să-şi dea seama că satul misterios era aşa de minunat de bine ascuns în uriaşul, nemărginitul frunzet al codrului, că niciun indiciu exterior nu putea face să fie descoperit.

Cărările pe care apucaseră, le duseră la drumuri în rotocol, care le întoarseră la punctul lor de plecare.

Codrul şi iar codrul, în care liane uriaşe făceau reţele de nedescurcat, în el se învârteau toate drumurile.

Ar fi trebuit să cunoşti secretul labirintului, ca să scapi din acest imens codru.

Şi cu găsirea acestui secret se îndeletniceau, de două săptămâni, Laurencia şi Micky.

Căci timpul se scurgea fără să aducă vreo uşurare a neliniştii lor.

Nu cunoşteau nici locul unde era închis Mr. Barn.

Nu ştiau nici termenul pus de gangster, pentru plata răscumpărării lor.

Nu aveau nici o ştire dela Jossian şi dela Raul Sanguin.

— Au pierit, poate, de săgeţile Indienilor, în vreo cursă întinsă de acest fioros Benito, şoptea Micky.

— Şi vremea trece! adăuga Laurencia. Ieri, o Indiană, una din scorpiile care păzesc hangarul sclavelor, m'a poftit să intru în închisoarea aceea, ce te'nfioară.

Peste nu mult şi la tine vine rând se asculte de mine, îmi spunea ea cu un rânjet greţos...

M'am cutremurat, amintindu-mi cuvintele lui Benito Valdez. Monstrul mă doreşte şi nu se va da înapoi, dela nimic, ca să mă constrângă.

Mai bine să pieri sub ghiarele unei fiare sălbatice, decât să pieri în chinuri după ce ai îndurat violenţele acestor banditi.

— E şi părerea mea, spuse Micky; să încercăm dar, o ultimă dată, să găsim o cărare care să ne ducă măcar ori şi unde.

Căută în rochia din fibre de palmier, cu care era îmbrăcată, şi scoase un mic obiect.

— Un revolver? exclamă Laurencia.

— Un mic apărător pe care l-am putut ascunde. E o armă mică, numai cât o

jucărie, dar care va fi poate liberarea sau, în orice caz, ultimul ajutor... Vino.

Se înfundă cu verișoara ei în desișurile care înconjurau colibele satului fără de urme.

Amândouă ajunseră mult mai experimentate ca la începutul naufragiului lor în Iadul Verde. Știau acum să se târască fără sgomot, să umble fără să facă să foșnească frunzele arborilor și ale lianelor.

Din prevedere, Laurencia se înarmase cu o cracă voinică iar Micky ridicase de jos un cuțit de tăiat ramuri și lăstari, ruginit ce-i drept, dar care încă le mai putea apăra.

Trecuseră, fără a întâlni vreo piedică, primul brâu de pădure și o luaseră pe o cărare întortochiată, pe jumătate ascunsă sub liane agățătoare și trunchiuri scorboroase și putrezite, când ajunseră, brusc, la un șanț lat, pe jumătate umplut cu arbuști și plante ghimpoase.

— Ia seama, repetă pentru a douăzecea oară Laurencia, oprind de braț pe Micky, care pornea să scoboare în el.

Mica Americană curajoasă, înălță din umeri drept orice răspuns, când un șuerat înăbușit o vesti că primejdia era reală.

— Un *jararaca*, exclamă ea.

Arată un șarp galben și negru, destul de lung, încolăcit de-o liană și care, cu capul său triunghiular, dat înapoi și gata să se arunce, păzea partea șanțului unde fata se pregătea să scoboare.

— Să căutăm un drum mai puţin primejdios, declară simplu Micky.

Merseră dealungul şanţului, câţiva metri, şi săriră înapoi, pălind.

O fioroasă grămadă încâlcită, de reptile, se arăta ochilor lor. Toate soiurile veninoase ale Braziliei, păreau să-şi fi dat întâlnire în şanţul acesta, ca să oprească să fie trecut.

Micky număra crotali, trigonocefali, şerpi pitici, nu mai mari ca nişte bucăţi de mărgean; vipere verzi, ai căror colţi, aduşi foarte vizibili în mucoasele purpurii ale gurilor lor larg căscate, dădeau, acestor crunte târîtoare, o înfăţişare drăcească, pe care o complecta un ciudat cerc negru în jurul ochilor bulbucaţi şi fascinatori.

Iar deasupra buruenilor spinoase, se înălţa, din când în când, îngrozitorul cap al unui Lacheses mut, faimosul *Sucurucu* al pădurilor tropicale, uriaşul şerpilor veninoşi şi cea mai teribilă întâlnire pentru un explorator pierdut în desişurile Iadului Verde.

— Să fugim ! gemu Laurencia.

— Ar trebui să imităm maimuţele şi să fugim prin cele mai lungi crăci de peste acest şanţ, şi care se ajung cu crăcile şi lianele arborilor de pe celalt mal, lămuri Micky; din nerorocire, văd nişte străjeri ciudaţi, cu care nu se poate sta de vorbă.

Arăta spre doi *boa constrictori*, aproape tot aşa de mari ca Anaconda de care dăduseră la începutul expediţiei lor în pădurea virgină. Aceşti enormi

şerpi, păreau a fi acolo pentru a se împotrivi oricărei încercări de evadare.

Cele două fugare nu mai stăruiră, ci făcură stânga'mprejur.

— Ce facem acum? gemu Laurencia.

— Să căutăm în altă parte! răspunse dârză Micky... Mi s'a părut că am văzut, în depărtare, un luminiş, care se întrevedea ca o gaură în frunzet, fără'ndoială vreo trecere a mistreţilor sau tapilor, care trebue să ducă la un curs de apă...

Dacă am construi o plută grosolană, din trunchiuri căzute, legate cu papură, am putea să ajungem poate la Rio Tapajoz... şi apoi...

—Să regăsim poate oameni civilizaţi, suspina Laurencia, a cărei speranţă renăştea...

Haidem, Micky, într'acolo! Să ne încercăm norocul!

Luminişul era înconjurat, aproape de toate părţile, de o vegetaţie atât de bogată, că Micky scoase un strigăt de surprindere.

— Orchidee! Flori uriaşe!

Un parfum pătrunzător, îmbătător, umplea aerul de jur împrejur. Era o atmosferă aproape irespirabilă şi care-ţi dădea greaţă şi ameţeli...

Laurencia era cât pe ce să leşine.

Din fericire, era lângă ea Micky.

Ea susţinu pe verişoara ei, trăgând-o după ea, repede, destul de departe.

Apoi îi făcu vânt cu o frunză lată, până ce o văzu deschizând ochii şi înviorându-se.

— E cu neputinţă de străbătut zona asta periculoasă, îi spuse ea. Răpitorii noştri au prevăzut totul.

Am pieri aici amândouă, amorţite de plantele care... distilează moartea.

— Ce perversitate crudă au mizerabilii aceştia, pentru a-şi păzi prada! murmură Laurencia... Ce fioroase descoperiri noi ne mai aşteaptă?

Aveau dreptate să se întrebe astfel, căci un spectacol înspăimântător le împietri locului, îngheţându-le sângele în vine.

Un tufiş le tăia calea. Acest tufiş era format din tulpine enorme, pe care înfloreau corole de flori albe, vrâstate de pete lungi, purpurii, care păreau dâre de sânge.

Nişte vrejuri mlădioase, aducând cu cârceii viţei de vie, dar spinoase şi însufleţite de mişcări neaşteptate, se agitau într'una în jurul unui vrej central pe care se deschidea o floare fioroasă, al cărei pistil semăna cu un fel de limbă elastică, garnisită cu lungi spini roşiatici şi care se svârcolea ca un şarpe.

Vegetaţia asta mai mult decât ciudată, nelinişti prin înfăţişarea ei pe fugare, care o ocoliră cu teamă.

Deodată Micky scoase un ţipăt.

— O! nenorocita! Priveşte, Laurencia.

O fată albă, aproape o copilă, era încolăcită de spiralele vrejurilor gigantice, care o strângeau cu putere.

Era aproape goală, ca toate captivele satului blestemat, şi puteai urmări prin dârele însângerate din carnea ei delica-

tă, crudele sfâşieri ale lianelor ghimpate ce o ţineau prizonieră.

Trebue că se sbătuse nebuneşte, răcnind şi chemând ajutor, dar florile se aplecaseră asupra rănilor ei sângerânde şi, lacome ca nişte ventuze, supseseră cu nesaţ tot sângele din vinele nefericitei, care-şi dăduse sufletul, după o agonie groaznică.

— Orchideea canibală! Planta diabolică a Infernului tropical de verdeaţă! spuse încet Micky.

„Sărmana fată trebuie că fugise, ca şi noi, şi a fost înhăţată de aceste înfricoşătoare tentacule, care au redus-o la nemişcare, ca să îngăduie cruntelor flori să-şi îndeplinească opera lor sinistră.

Amândouă se îndepărtară încet şi fără ţintă.

Se simţeau la capătul puterilor, ca două musculiţe în mijlocul unei uriaşe pânze de păianjen.

Se vedeau înconjurate de aşa curse, că nu mai ştiau ce hotărâre să ia.

Erau să se prăbuşească, desnădăjduite, la piciorul unui copac, ca să-şi aştepte soarta, când nişte strigăte sălbatice le desmeticiră din sfârşeala asta funestă.

Indieni tatuaţi din cap până 'n picioare, cu feţele crunte, răsăriseră din tufişuri.

Unul din ei striga la ele, arătându-le o cărare.

Era un şef, un *Tuşana*, cu buzele bestiale şi cu dinţii ascuţiţi anume, după obiceiul populaţiilor canibale ale Amazonului misterios.

Părea să se intereseze, în deosebi, de

Micky, căreea îi adresa, la fiece clipă, un potop de cuvinte, înciudat că nu era înţeles.

— S'ar zice că-ţi face curte, declară Laurencia verişoarei sale.

— Mi-e frică de el, murmură tânăra Americană, vezi-i numai dinţii; noroc că am la mine revolverul.

Sosi o nouă ceată, năvălind în această parte a pădurii. Benito Valdez era printre nouii veniţi.

Părea furios.

— Au pătruns oameni aici, spuse el. Vreau să mi-i găsiţi ! Poruncesc !

Când dete cu ochii de cele două fete, mânia îi crescu şi mai mult.

— A! A! făcu el. Socoteaţi să-mi scăpaţi din mâini, fără 'ndoială, miss?

— Eram în dreptul nostru, nu? îl înfruntă, cu curaj, Micky.

— Cum sunt şi eu, în dreptul meu, să pedepsesc această încercare de independenţă, întâmpină banditul pe un ton dârz. Ei, ei, nu faceţi nişte mutre de printese insultate. Aşteptaţi să aveţi mai întâi motive serioase pentru asta... O să le aveţi cu vârf şi 'ndesat, curând, curând!

O arătă bestialului Tuşana pe Micky şi încheie:

— O poţi socoti depe acum ca femeia ta. Am să ţi-o dau chiar astă seară.

La strigătul de groază a Micky-ei răspunse chiotul de bucurie al Indianului, care şi întinse mâna spre fată.

— In numele Cerului! se rugă Laurencia în faţa prietenei sale, nu ne împin-

geţi la disperare, căci n'o să şovăim să ne luăm viaţa decât să suferim o asemenea soartă.

— Nu ! afirmă amabil Benito ... Când veţi fi petrecut câteva ceasuri în hangarul sclavelor o să deveniţi ascultătoare şi supuse ca nişte mieluşele. Avem aci metode care nu dau greş.

Zâmbi dulceag celor două prizoniere şi adăugă:

— Căci trebue să vă spun, mititicele mele, că preţul vostru de răscumpărare nu a sosit şi că, prin urmare, încetaţi de a mai fi ocrotite de bunăvoinţa mea.

Făcu un semn Indienilor şi aceştia, năpustindu-se cu strigăte şi schimonoseli drăceşti la cele două fete, le tărîră numaidecât în sat cu ei.

* * *

Hangarul sclavelor era o cabană mare, închisă cu bârne masive, care răpea orice nădejde de fugă prizonierilor din această fioroasă clădire.

O negresă cu muşchi de boxeur era despotul captivelor.

Se numea Kala. Era crudă şi nemiloasă şi părea că vrea să se răzbune pe pielea albă a supuselor ei, de nedreptatea pe care i-o făcuse soarta, creând-o neagră.

Pe când Micky şi Laurencia intrau în noua lor închisoare, se auziră râsete, care nu puteau însă acoperi strigătele jalnice ale unei fete drăguţe, spânzurată de mâini şi de păr de o bârnă zdravănă, din tavan şi al cărui corp se zvârcolea sub

sfichiuirile de piele cu care o biciuia fără milă, uriaşa negresă.

Aceasta îşi bătea joc de implorările disperate ale torturatei.

— O Americană! exclamă Micky, cu o indignare din ce în ce mai mare. Ce crimă a comis nenorocita?

— A atras asupră-şi nemulţumirea stăpânului, explică o Braziliană, ai cărei ochi reflectau groaza. A rezistat dorinţei lui... şi iată...

„Dar şi ea are să se dea curând pe brazdă, ca toate sclavele din Satul Blestemat.

Se întrerupse brusc, văzând pe Kala care o privea cu asprime.

— Vrei şi tu să fii spânzurată de picioare şi biciuită? se răsti negresa. Taci! Ai să stai în genunchi o oră!

Biata femeie încovoie spinarea şi se supuse ca o şcolăriţă prinsă cu o greşală.

— Cum pot nişte femei civilizate să se lase tratate astfel? strigă Micky, scoasă din sărite. N'o mai lăsaţi să tortureze pe fata asta.

— Ce zici? zbieră Kala, apropiindu-se.

— Iţi interzic să mă tutuieşti şi pretind să fiu tratată politicos.

Kala puse mâinile 'n şolduri şi începu să râdă cu hohote.

Dar fu nevoită să-şi întrerupă râsul când primi între ochi o „directă" aşa de bine ajustată încât îşi pierdu echilibrul şi căzu jos.

— O! murmură Laurencia, ce-ai făcut?

— Am învăţat cârdul ăsta de gâşte să

nu se mai lase comandat de bruta asta, strigă Micky înfierbântată.

Incrucişase braţele şi o înfrunta pe Kala cu privirea.

Uriaşa mumă a pădurii se ridicase furioasă.

— Căţea albă! urla ea, ai să fii jupuită de vie din cap până 'n picioare şi am să te aranjez eu aşa ca să plăteşti scump această îndrăzneală.

Dar când să se năpustească asupra revoltatei, se făcu deodată pământie la faţă.

Revolverul lui Micky o ţintea drept în ochi.

— Sus mâinile! Hands up! comandă viteaza fată.

Victima se supuse şi dădu drumul instrumentului de tortură, pe care-l ţinea în mâna dreaptă.

Micky puse imediat stăpânire pe el.

— Şi acum, deschide uşa, spuse ea. Liberează pe toate nenorocitele astea. Hai, supune-te!

Şi biciul pocni de două, trei ori.

Dominată de această voinţă de fier, Kala se supuse şi deschise.

Toate captivele dădură buzna afară.

Dar în faţa porţii hangarului văzură un şir de Indieni, cu arcurile întinse şi gata să arunce săgeţile lor otrăvite.

In dosul lor, Benito Valdez le arăta pe fugare.

Nebune de frică, tăbărîră înapoi în închisoare, scoţând strigăte disperate.

Apoi, la ordinul stăpânului de a-i a-

duce înainte pe cele două noi captive, trupa înconjură pe Laurencia şi pe Micky şi, în ciuda rezistenţei lor, le împinse spre piaţă, unde se opriră cu toţii.

Acolo, Tuşana îşi aştepta soţia făgăduită.

— Iat-o, declară Benito. E o fetiţă grozav de încăpăţânată. Ai să ai mult de furcă cu ea, are să se apere din toate puterile.

Indianul începu să râdă cinic.

— Las' că-i tocesc eu ghiarele şi o fac eu mai ascultătoare... am eu ac de cojocul ei, o curelușă de piele de tapir... Hai cu mine, sunt stăpânul tău.

— Câine ticălos! strigă Micky! Indărăt!

Canibalul făcu un gest de furie.

— Când poruncesc eu, toată lumea se supune! strigă el.

O apucase pe Micky de un braţ şi — voia să taie centura rochiei ei de fibre — când se prăbuşi ca trăznit.

Micky îl ucisese cu un glonte al micului ei revolver pe care i-l trăsese în plin craniu în timp ce el încerca s'o desbrace.

In tabără se înalţă un strigăt grozav. Indienii voiau s'o sfâşie de vie, unii propuneau s'o spânzure de o creangă de copac ca s'o frigă de vie cu încetul.

Deodată Benito se apropie.

— Legaţi-o de stâlpul de tortură din faţa copacului fetiş. In zori de zi va fi condusă în Prăpastia Morţii, ca să fie făcută jertfă monstrului sacru care locueşte acolo... Toată noaptea, va aparţine lo-

cuitorilor Satului Blestemat care vor uza de ea după plac.

Cât despre mine, am să petrec o noapte delirantă cu frumuseţea asta mândră, care se uită la mine cu groază şi cu desgust.

Apoi, fără să ţie seamă de rugăminţile şi de strigătele Laurenciei, o luă în braţe, o aruncă pe umăr şi voia tocmai să dispară cu prada lui în coliba spaţioasă, care-i servea drept locuinţă, când, la capătul celălalt al satului, se înălţară strigăte.

Un caboclo sosi în fugă.

— Senor Benito, nişte oameni înarmaţi caută ceva prin desişurile pădurii verzi. Urmează o pistă. Au în fruntea lor o călăuză.

— Spre sat?

— Aşa se pare!

— Nenorocire lor! răcni gangsterul, lăsând-o jos pe Laurencia aproape leşinată. Idioata asta de fată să fie legată de acelaş stâlp ca tovarăşa ei. Are să aibă aceeaş soartă şi are să fie şi ea sacrificată mâine monstrului din Prăpastia morţii...

Eu plec. Vreau să ştiu cine a avut îndrăzneala să vină să mă înfrunte în domeniul meu.

Să se adune toţi Indieni Parintintini şi toţi oamenii din trupa mea. Vreau să arăt acestor nechibzuiţi că Demonul Iadului Verde nu poate fi luat prin surprindere.

Cât ai clipi din ochi, satul se goli. Numai femeile mai rămaseră în jurul Laurenciei şi lui Micky, pe care le păzeau

câţiva Indieni înarmaţi cu lănci şi cu săbii mari marinăreşti.

Laurencia închisese ochii. Nu mai aştepta decât o moarte repede care s'o scape de umilinţele şi de torturile ce-o aşteptau. Micky, dimpotrivă, părea plină de viaţă şi de speranţă.

— Ai auzit, spuse ea verişoarei ei, cu o voce ce abia se auzea; sunt oameni în pădure.

— Crezi?

— In căutarea noastră, fără doar şi poate.

— Au să vie prea târziu! hohoti fioroasa Kala, care ascultase. La răsăritul soarelui, monstrul din Prăpastia Morţii are să vă ducă pe amândouă în templul de foc şi are să vă mănânce în faţa zeului roşu.

Are să fie un sacrificiu de toată frumuseţea! Ha! ha! ha!

— Sst! făcu Laurencia către tovarăşa sa. Vidma asta înţelege englezeşte.

Se întrerupse, scoţând un strigăt de durere.

Negresa îi răsucise în carne un spin, şi pe pielea albă a fetei se şi vedea o cicatrice roşie din care se prelingeau picături de sânge.

Râsetele femeilor salutară prosteşte acest act, fără rost, de cruzime.

Dar Micky, deşi nu se putea folosi de braţe, care-i erau legate strâns de stâlpul de tortură, găsi mijlocul să-i tragă negresei un picior tocmai în clipa când aceasta se retrăgea şi-i puse o piedică aşa de îndemânatecă, încât o făcu să cadă dea-

berbeleacul, spre marea bucurie a nenorocitelor pe care le teroriza.

Se ridică, plină de o asemenea ură, încât Laurencia se cutremură gândindu-se la soarta prietenei ei.

Căci negresa ţinea în mână un biciu cu mai multe cureluşe cu ştfichiurile de os, pe care-l învârti de mai multe ori prin aer făcându-l să şuere.

Căuta locul cel mai sensibil al corpului fetei, ca să-i dea acolo prima lovitură.

— Am toată noaptea ca să te fac să-ţi plătesc gestul, îi strigă ea. Am să te fac să urli ca o fiară... Am să te...

Nu sfârşi; se auzi un şuerat uşor, şi o mică săgeată, nu mai mare ca o undrea de tricotat, se înfipse în umărul Kalei, pătrunzând adânc.

La strigătul negresei, Indienii se repeziră la captive, cu lancea plecată înainte, gata să reprime orice tentativă de rebeliune.

Dar trei săgeţi îi nimeriră şi pe ei şi-i făcură să se retragă urlând:

— Fetişul!... Copacul fetiş le ocroteşte pe albe! Copacul fetiş împrăştie moartea!...

Intr'adevăr, Kala se prăbuşise şi se zvârcolea pe pământ în convulsiuni de om otrăvit.

Indienii răniţi se rostogoleau şi ei pe pământul bătătorit, până la picioarele prizonierelor, care-i văzură în curând intrând în agonie şi murind.

Femeile făcuseră un pas îndărăt şi se uitau cu groază la Micky şi la Laurencia.

Cele două fete nu ştiau nici ele ce să

creadă şi se întrebau de unde venea această intervenţie miraculoasă.

— Suntem îndreptăţite să credem că săgeţile acestea erau muiate în curara, grozava otravă indiană a Americei de Sud, rosti, însfârşit, Micky.

— Dar cine să le fi aruncat?

— Aşteaptă, spuse fata. Ascultă!

Un zgomot, sau mai bine zis un vuet, a cărui intensitate creştea din ce în ce, se auzea deasupra boltei de frunziş.

— Par'c'ar fi... un aeroplan, strigă Laurencia.

— Da, spuse Micky, cu bucurie; e într'adevăr un avion şi anume un avion pornit în căutarea noastră.

— Dumnezeule! exclamă Laurencia, topindu-se de emoţie. Dac'ar fi...

Nu îndrăznea să rostească numele ce-i venea pe buze. Dar speranţa renăştea în inima ei.

— E un semn că expediţia e pe cale să invadeze domeniul lui Benito Valdez. Auzi?

— Ce?

— Detunături de arme. Se bat în pădure...

— Dar bolta de liane şi de frunziş e prea groasă pentruca acest aeroplan să poată bănui unde se află Satul Blestemat, gemu Laurencia....

Ar trebui să le dăm vreun semn, să facem vreun gest...

— Nu-ţi fă griji pentru gestul acesta, o luă peste picior Micky... Protectorii noştri invizibili s'au gândit şi la asta.

— Despre ce protectori vorbeşti?

— Sunt în copacul fetiş trei maimuţe foarte neobişnuite, explică Americanca. N'am mai văzut niciodată maimuţe aşa de bine imitate...

„Allo! băeţi! allo!

— Allo! răspunse de departe o voce.

— Totul este o. k. [1]), strigă un al doilea glas. Nu vă temeţi de nimic, scumpelor! Suntem aici!

— Cine? strigă Laurencia, făcându-se deodată albă ca varul.

— Ajutorul din cer! Speraţi!

Fetei i se păru că se va prăbuşi de emoţie, nu alta.

I se părea că recunoaşte accentul acesta.

— Ralph! murmură ea.

O, Doamne Sfinte! Ralph Murdon ! E el! E el!

— Unde?

— In copac, colo! în faţa noastră.

— Dar bine, e un Indian groaznic la înfăţişare, spuse Micky. Un canibal zugrăvit în culorile războiului... Şi nu e singur... Allo! Allo! *Please!* A cui e vocea asta cerească?

— A mea, darling! răspunse o voce veselă.

— Raul! bolborosi Micky, făcându-se la fel de palidă ca verişoara ei. Raul!

— Tăcere, scumpa mea ! spuse tânărul, să nu compromitem această salvare miraculoasă. Se apropie oameni.

Intr'adevăr, în pădure se auzeau zgomote şi strigăte.

---

1) In cea mai bună regulă—expresie engleză.

Apoi trozniră noi focuri de armă.

Şi deodată o lumină roşie învălvoră tot satul; copacii se aprinseră ca nişte torţe.

— Focul! Au dat foc pădurii! spuse Laurencia.

— Foarte bine! spuse Micky, aeroplanul are să ştie ce'nseamnă acest gest simbolic.

Fata îşi recăpătase stăpânirea de sine. Prezenţa misterioasă a logodnicului ei îi redase tot curajul.

Se credea în afară de primejdie.

Dar nu era momentul să-şi strige victoria.

Căci o trupă de oameni scoşi din minţi de furie se retrăgea în dezordine spre sat.

In fruntea lor se agita ca un apucat Benito Valdez.

— Dacă-şi închipue că m'au dat gata, se 'nşeală domnii. Am aici dovezi preţioase de care am să mă servesc numaidecât.

„Boys, deslegaţi-mi la iuţeală pe aceste *girls* şi luaţile 'n cârcă... Şi apoi, la drum!

— Unde mergem? se interesă unul din fugari?

— In Prăpastia Morţii... unde are să-i vie şi răzbunării mele rândul... *Go!* *)

— Go! repetară toţi ciracii lui.

Şi toată liota bandiţilor, luând cu ea pe cele două fete, dispăru ca'n vis de repede în desişurile cele mai adânci ale uriaşei păduri virgine.

---

*) Haideţi.

5.

MONSTRUL DIN PRĂPASTIA MORŢII

— Blestem! exclamă în surdină Ralph Murdon ! Personagiul acesta desgustător are toate şansele! Îi e oare dat să mai aibă o victorie?

— Nu, sir! rosti cu simplitate Cuscuto, al cărui chip de culoarea funinginii era încadrat de un masiv de frunziş.

— Dar a luat cu el pe logodnicele noastre!

— In Prăpastia Morţii, preciză metisul. Acolo însă are să-şi capete el însuşi pedeapsa pentru nelegiuirile lui.

Raul Sanguin şi Ralph nu mai stăruiră. Cuscuto deveni pentru ei un oracol şi o călăuză atât de experimentată, că vorbele lui nu le mai discutau.

Toţi trei se schimbaseră cu totul, ca să meargă în căutarea lui Mr. Barn şi a celor două fete.

Cuscuto făcuse din ei nişte Indieni din tribul Apiaca. Metisul se deghizase şi el în vrăjitor indian şi se putuse introduce astfel la *Parintintini*, ale căror obiceiuri şi limbă le cunoştea.

Putuse afla astfel misterele pădurii unde Benitto Valdez îşi ascunsese satul fără de urmă.

Cei trei bărbaţi erau înarmaţi. Afară de lunga sarbacană a lui Cuscuto, care arunca săgeţi micuţe cu vârfurile mai primejdioase ca dinţii şerpilor veninoşi, mai aveau cu ei Winchester cu repetiţie, browninguri Colt cu cartuşe blindate, care puteau străbate şase blăni de stejar, precum şi un enorm paloş greu şi tăios, care reteza o liană groasă cât braţul dintr'o singură lovitură.

Un ochian prismatic şi o farmacie de buzunar complectau bagajul, împreună cu un săculeţ plin cu cartuşe de dinamită, care luau foc şi explodau ca o granată.

Era un arsenal îndestulător ca să poată înfrunta primejdiile unei ciocniri.

Dar Barillo şi doctorul Jeandrin nu-i lăsaseră să se aventureze fără să fie siguri că le puteau veni într'ajutor.

Ajutoarele trimese de Guvernul american, întru căutarea consulului său, ajunseseră la Santarem destul de repede şi urcaseră cursul lui Tapajos cu destulă iuţeală ca să se ajungă cu oamenii pe care Guvernul brazilian îl trimetea şi el în urmărirea lui Benito Valdez.

Câteva aeroplane, bine echipate, făceau

parte din materialul expediției. Jossian, care dăduse dovezi de îndemânatecie profesională de netăgăduit, fu însărcinat să piloteze unul din aparate.

Doctorul ceru favoarea să-l însoțească.

Barillo, cu câțiva cabocli bine echipați, trebuia să pătrundă în codru urmând pista lui Cuscuto și a celor doi însoțitori ai acestuia.

Soldații și Americanii aveau să-i urmeze, gata de a interveni la prima alarmă.

Și se învoiseră ca, odată ajunși în satul fără de urmă, în bârlogul banditului, Cuscuto și tovarășii să dea foc la câțiva copaci ca să semnaleze avioanele și soldaților poziția satului blestemat, ascuns în labirintul nesfârșit al codrilor.

Cuscuto nu mințise când declarase că ia asupră-și să descopere refugiul lui Benito Valdez.

Era între el și gangster o ură sălbatecă. Metisul fusese cât p'aci să piară asasinat de demonul Infernului Verde. Văzuse pe femeia sa torturată sub ochii lui, pentru că rezista la stăruințele josnice ale acestor lepădături ale omenirii, iar fiică-sa, o încântătoare metisă quarteronă de șaisprezece ani, se omorîse, ca să nu devie pradă gangsterului.

El putuse scăpa din acest Iad verde și venise să se aciuieze, ca un naufragiat al vieții, pe lângă așezămintele misiunilor depe Tapajoz, unde Barillo îl angajase ca pilot ale celor câteva *motorignos* ale

lui, folosindu-l în genere şi ca bună călăuză.

Dar Cuscuto n'avea deloc de gând să-l lase pe Benito Valdez nerăfuit de socoteala ce-o avea cu ei. Metisul era răbdător dar nu-şi uita defel răzbunarea.

Răpirea judecătorului Barn, şi a celor două tinere fete ce-l însoţeau, îi dădeau prilejul mult aşteptat; şi cu o bucurie sălbatică, primi să-l conducă pe Ralph Murdon şi pe Raul în căutarea satului afurisit.

Nu putură decât cu greu să se strecoare în labirintul verde ce înconjura bârlogul bandiţilor. Fură luaţi, din fericire, drept Indieni Apiaca, ale căror triburi făceau negoţ cu canibalii devotaţi lui Benito Valdez.

Cuscuto, în calitatea lui de vrăjitor, întâmpina peste tot aci o primire deosebită şi multă libertate de mişcare, de care abuză într'o frumoasă noapte, în timpul unui chiolhan al gangsterilor, ca să se caţere în arborele fetiş şi să se ascundă acolo cu însoţitorii lui, fără să fie observat de Indienii care păzeau hangarul sclavelor.

Arborul fetiş era un uriaş ale cărui ramuri, acoperite cu liane şi flori, permiteau să te ascunzi în el cu uşurinţă. Afară de asta, trunchiul avea o mare scorbură. Era în acelaş timp o ascunzătoare şi un observator.

Cuscuto luase cu el lunga lui sarbacană indiană, cu care poţi repezi o să-

geată ucigătoare la şaizeci de metri cu siguranţa ce o are o carabină. Era o armă preferabilă Winchesterelor, ale căror detunături ar fi făcut să fie descoperit...

Cei trei falsi Indieni se ţinură, aşa dar, pitulaţi şi aşteptând sosirea avioanelor care trebuiau să precedeze întăriturile trimese de Statele Unite şi de Brazilia.

Fuseseră astfel martori îndrăzneţi la scenele revoltătoare îndurate de Micky şi Laurencia, din partea oamenilor banditului, în momentul când fură readuse în sat...

De douăzeci de ori Raul şi Ralph fură ispitiţi să intervie.

Cuscuto avu destulă înrâurire asupra lor ca să-i împiedice să comită această greşală care ar fi stricat totul.

Dar nu se putuse stăpâpâni, el însuşi, când văzu pe Micky ameninţată de negresa Deborah.

I se păruse că revedea pe propria lui fiică bătută până căzuse moartă şi... săgeata lui pornise aproape fără voia lui.

— E vorba acum să ajungem la Prăpastia Morţii înainte ca Benito Valdez să fi avut timp să dea pe cele două fete pradă monstrului focului, spuse el. Să coborîm şi să nu pierdem un minut...

Incendiul, în vremea asta, îşi îndeplinea menirea şi distrugea bolta de frunzet.

In curând cei trei bărbaţi, putură zări în văzduh avioanele care dădeau târcoale. Unul din ele, în ciuda primejdiei, scoborî în aşa chip că Cuscuto îi putu arăta un punct al zării şi că Ralph, cu benoclul său la ochi, recunoscu pe Josian şi pe doctor.

Acesta din urmă observa pădurea. Il văzură aplecându-se spre pilot şi arătându-i vestul.

Numaidecât Jossian, ridicându-se, îşi orientă aparatul în direcţia aceea şi o porni cu toată viteza.

— Să-l imităm, sfătui Cuscuto : Prăpastia Morţii e la vest. E trecătoarea prin care vechii exploratori o luau ca să ajungă la Eldorado... Astăzi cutremurele vulcanice au răsturnat toată regiunea şi au făcut din acea trecătoare un fel de gard închis din toate părţile, ca o prăpastie.

In acel loc blestemat, Benito se descotoroseşte de femeile care l-au supărat sau nu-i mai plac şi de bărbaţii care nu s'au temut să-i înfrunte autoritatea lui despotică... Diavolul acesta de om e ajutat de Iad...

Incendiul se oprise în faţa şanţului plin de mărăcinişuri şi de şerpi, de care dăduseră Micky şi Laurencia când încercaseră să fugă.

Toate femeile fugiseră din colibele de paie. Câţiva Indieni făcură la fel când deteră cu ochii de cei trei oameni.

Cuscuto nu-i urmări.

Găsise într'un şopron câţiva cai părăsiţi şi îndemnă pe cei doi prieteni să-i imite exemplul.

— Săriţi în şele şi să gonim spre vest ! strigă el.

Cei trei bărbaţi, fără să se sinchisească de ramurile ce părea că voiau să le împiedice calea, se avântară pe un fel de cărare destul de largă, unde descoperiră destul de curând urmele banditilor care duceau pe Laurencia şi pe Micky.

— Ochii'n patru! făcu metisul; Prăpastia Morţii e pe-aci, pe-aproape.

Cu ochii la pândă, cu mâinile pe carabine, Raul şi Ralph descălecară.

Cuscuto făcu la fel după ce avuseră grija să presare ramuri tăiate pe direcţia ce o urmaseră.

— Am jalonat, în felul acesta, tot drumul pe care am venit, spuse el. Expediţia de ajutor nu va avea astfel nici o greutate să ne regăsească.

Se aruncă deodată pe burtă şi făcu semn lui Raul şi lui Ralph Murdon să-l imite.

Zărise oameni opriţi într'un luminiş.

Erau o parte din flăcăii lui Benitto Valdez.

Indienii o luaseră înainte, cu şeful lor, ducând cu ei cele două prizoniere menite să servească răzbunării şefului lor.

Cuscuto numără aventurierii care staţionau prin luminiş.

Erau zece, destinaţi desigur să supravegheze marginile Prăpăstiei Morţii.

— O să-i ocupăm noi îndată, şopti Metisul.

Luă dintr'un sac de piele trei ghe motoace mici de vată care-i servea de obicei pentru a garnisi săgeţile ce slobozea din sarbacană.

Aprinse ghe motoacele. Ele arseră încet devenind roşii.

Apropiindu-se de caii pe care-i deslegase, metisul vârî vatele arzătoare în urechile celor trei animale pe care le goni în direcţia pădurii şi a luminişului.

Cei trei cai, nechezând de durere, porniră ca nebuniţi, cu un tărăboi care atrase atenţia bandiţilor.

Cu toţii se puseră în urmărirea dobitoacelor răznite, afară de un singur bandit, care rămase de sentinelă.

Dar fu spre nenorocirea lui, căci o săgeată tăcută îl lovi, făcându-l să cadă numaidecât neînsufleţit la rădăcina copacului de care sta rezemat.

— Acum, spre prăpastie! făcu Cuscuto, fără să arate cea mai mică emoţie... şi cu paşi grăbiţi ca să ajungem la vreme. Am auzit — un urlet fioros — semn rău. Monstrul trebue să fi ieşit din craterul lui...

Fără să-i ceară explicaţii, Ralph şi Raul Sanguin se grăbiră.

Cuscuto mergea cel dintâi. Ocolise puţin, ca să nu dea de Parintitinii care escortau pe Benito şi pe captive.

Deodată, codrul păru a se prăvăli într'un hău aproape drept.

Ajunseseră la capătul unei râpe, care se strângea într'un fel de chei înguste, la poalele cărora curgea un râuleţ care spumega pe nişte stânci.

— Aici este! spuse scurt Cuscuto. Aici este templul drăcesc care slujeşte de bârlog dihaniei uriaşe şi crunte.

„„Ho ! timpul răzbunării a venit... E cel din urmă sacrificiu ce-l mai capătă.

„Dar n'au să fie nicidecum cele două frumoase victime alese de Benito Valdez care vor pieri azi sub fălcile şi dinţii monstrului din Prăpastia Morţii.

Arată cu degetul două graţioase arătări, ce se iviseră la marginea terenului.

— Ele ! exclamă Raul Sanguin .. Micky !...

— Şi Laurencia ! adaugă Ralph Murdon , pe când inima începu să bată să i se spargă.

— Coborâţi să le apăraţi, e vremea, adaugă Cuscuto, desfăcând o frânghie lungă ce-o purtase înfăşurată la cingătoare.

„Dinamita, pe care dv. ştiţi s'o întrebuinţaţi, va speria pe mostru şi asta vă va da timpul să vă puneţi logodnicele la adăpost.

„Deslegarea acestei drame, mă priveşte de-acum'ncolo pe mine. Haideţi ! Cu Dumnezeu înainte, seniori !

Ii privi scoborînd de-alungul râpei drepte, apoi începu să se târîie, cu mlădierea unui şarpe prin tufiş, îndreptându-se spre marginea dimpotrivă a pră-

pastiei pe care silueta demonului Iadului Verde se deslușea neted pe fondul frunzetului întunecat al pădurii tropicale.

* * *

Jos de tot, printre bolovanii mari de stânci, ce mărgineau șuvoiul prăvălatic, Micky și Laurencia rătăceau de colo, colo, cercetând cu ochii plini de groază valea.

Aveau mâinile slobode și nici picioarele nu erau prea strâns legate.

Dar sdrențele hainelor, care abea acopereau corpurile lor, arătau că mărăcinișele le sfâșiaseră, fără milă, în drumul lor până aici și că purtătorii lor își făcuseră o plăcere crudă să expună atingerii plantelor ghimpoase ale pădurii, delicatele făpturi ce le duceau la jertfă.

Micky, totuși, își dădea o atitudine plină de ifose curajoase.

Nu voia să arate slăbiciune sub ochii lui Benito Valdez care se despărțise de ele adresându-le în bătae de joc, urări de succes pe lângă monstru și salutările lui pentru seniorul magistrat Barn,

care le aştepta în prăpastie şi va fi, fără doar şi poate, încântat să le revadă.

— Banditul ne observă, pe creasta râpei, murmură ea Laurenciei. Ţine-te bine ! să n'ai înfăţişarea că te temi de ceva.

Nu ai încredere în cei ce au avut îndrăzneală să răzbască până la noi ? şi care n'au să ne lase desigur aici părăsite şi pradă morţii.

Un urlet, un răcnet, care te îngheţa, ieşit dintr'un gâtlej uriaş, împiedică pe Laurencia să mai răspundă.

In acelaş timp, dintr'o altă parte, o voce omenească se tânguia jalnic instinctiv:

— Ajutor ! ajutor !

Un om, cu faţa descompusă de o groază ce nu are nume, alerga, privind din când în când, în urma lui, cu teroare...

Era judecătorul Barn. Dar era cu neputinţă să-l recunoşti pe nenorocit, ale cărui haine atârnau ferfeniţă şi al cărui obraz era sfâşiat de mărăcinii în care trebuise să se ascundă.

Vederea celor două copile crescu încă şi mai grozav spaima lui.

— Copiii mei !... Laurencia, fata mea, voi aici în valea asta înebunitoare... O ! o ! ascundeţi-vă, vine... vine. Monstrul din Prăpastia Morţii îşi caută prada...

Urletul care umplu din nou valea îngustă, dădu dreptate cuvintelor lui. Răsuna cu atâta violenţă că era vădit că bestia care-l urmărea îl adumelcase.

Micky, fără să-şi piardă sângele rece, târî de mână pe vară-sa şi pe unchiul său pe după un bloc de bazalt unde se pitulară cum putură mai bine.

Dar un hohot de râs al lui Benitto Valdez părea a-şi bate joc de acest act de iniţiativă.

— Allo ! domnule Barn, erai curajos când mă condamnai să ispăşesc ceeace numeai crimele mele. Aci, şi voi, girls, sunteţi mai puţin ţanţoşe ca adineauri?

El tresări brusc. Simţise o sgârietură la mâna lui dreaptă.

Crezu că un spin îl înghimpase uşor şi nu se ocupă de loc de acest incident.

Groaza celor trei victime ale lui îl interesa mult mai mult...

In jurul lui Indienii, chirciţi sau şezând pe marginea râpei prăpăstioase, priveau şi ei cu nesaţ spectacolul care se desfăşura în Prăpastia Morţii...

Trei strigăte de groază, trei ţipete sfâşietoare, isbucniră din buzele celor două fete şi ale d-lui Barn.

Monstrul răsărise în cărare.

La strigătele nenorociţilor închinaţi unei morţi furioase, răspunseră râsetele şi batjocurile banditilor şi ale canibalilor.

Dar nici judecătorul Barn, nici tovarăşele sale de nenorocire nu luau acum aminte la aceste luări în râs.

O vedenie înfricoşătoare îi împietrea.

Un monstru ca din basme, o făptură aproape fantastică, prin formele de ne-

crezut ale trupului său de namilă, înainta încet printre stânci.

Seamăna cu un balaur, cu un crocodil uriaş, umbând, în picioare pe labele lui enorme dinapoi şi sgâriind stâncile râpei cu ghiarele tăioase ale labelor de dinainte, ghiarele lui ascuţite ca adevărate pumnale...

Avea o culoare nelămurită, bătând în verde închis, iar solzii îi luceau în razele soarelui.

Dar ceeace împietrea mai cu seamă pe cele două sărmane fete, era gura lui larg căscată, armată teribil cu dinţi în formă de lame de săbii, şi ochii lui bulbucaţi verzi gălbui, fosforescent, având o putere de fascinaţie căreia simţeau ele că n'au să se poată sustrage dacă şi-ar boldi drept la ele această îngrozitoare privire de foc.

Dihania era de o mărime într'adevăr de namilă, semăna aidoma cu balaurii fabuloşi cu care se luptau eroii antichităţii, sau Feţi-Frumoşii din poveşti.

Cum şi de unde bestia asta fantastică se afla în această vale priporoasă ?

Nici Micky, nici Laurencia, nici judecătorul Barn nu căutară să şi-o explice acum, grija de a-şi păzi viaţa era singura lor preocupare înebunitoare.

Fenomenala dihanie încă nu-i descoperise unde se aflau.

Asta îndârji pe Benito, care îndemna pe Indieni să atâţe monstrul, făcând să plouă asupra lui bolovani de piatră ca-

re săreau înapoi de pe carapacea lui solzoasă.

Benito se apucă să arunce şi el.

Dar braţul îi obosea.

Şi-l simţea din ce în ce mai greu. Pentru a risipi această amorţeală, banditul începu să umble cu paşi mari pe marginea prăpastiei.

Ajunsese în felul acesta deasupra vizuinei monstrului .

Era o peşteră în peretele râpei, deasupra unui lac de noroi care clocotea ca un cazan.

De fapt, acest fenomen se datora naturii vulcanice a terenului. Defileul, închis între faleze, trebuc că se căscase în urma vreunui cutremur care pustiise regiunea.

Aburi ieşeau neîncetat din vizuina uriaşei reptile care avea nevoie, ca să trăiască, de o căldură arzătoare, comparabilă cu cea din epoca terţiară.

Aceasta era explicaţia pe care o dădea, în această clipă, Ralph Murdon tovarăşului său de aventuri Raul.

Indată ce văzuse monstrul ridicânduse în două picioare pe potecă, îl şi identificase.

— Un megalosaur, din grupul dinosaurienilor [1]), ce lucru de necrezut !

— Cred însă că animalul acesta n'ar fi uşor de capturat pentru grădina zoologică, spuse reporterul.

---

1) Şopârle uriaşe care au trăit înainte de apariţia omului pe pământ.

— Au să fie înghiţite sau strivite de fiara asta ! strigă Ralph, repezindu-se spre Laurencia şi Micky. Oare o să ajungem noi la timp?

Luase în mână un puternic cartuş de dinamită care se aprindea cu un percutant, ca o grenadă de mână.

Raul făcu şi el la fel.

Amândoi trecură torentul şi voiau să atace cu curaj monstrul, când se auzi zbârnăitul unui motor.

— Jossian ! strigă Raul. Aşa pilot, zic şi eu. Iată-l că vine !

Venea într'adevăr în ajutorul lor, ca anticul Perseu din timpurile eroice călare pe calul său zburător, care de astădată era un avion.

Dar Megalosaurul nu cunoştea, se vede, acest mijloc modern, căci se ridică în două labe, cât era de înalt, ca să se pună în poziţie de apărare.

Nu-i mai căuta pe fugari şi şovăirea lui încurajă pe Micky să se repeadă spre cei doi tineri.

Ii strigă Laurenciei să facă la fel.

Judecătorul Barn îl primi, de astădată, pe Ralph Murdon cu o vădită uşurare şi cu o privire plină de simpatie.

— Ai venit să-ţi salvezi logodnica, dragă Ralph ?

— Sigur ! conchise Micky, ducându-se să se arunce, fără nicio invitaţie, în braţele reporterului Raul... Acum norocul s'a întors.

Urletul megalosaurului o readuse la realitate.

Monstrul observase însfârşit grupul lor.

Şi ochii lui cruzi se aprinseseră de lăcomie şi de mânie, căci o piatră căzută de sus îl lovise crunt.

Se ghemuise ca să facă un salt şi să strivească sub greutatea lui pe îndrăzneţii care veniseră să-l înfrunte în domeniul lui.

Deodată însă, aeroplanul, zburând jos de tot, trecu pe lângă el atingându-l aproape.

In acelaş timp, o bombă cădea din aparat şi exploda nu departe de el, cu o detunătură asurzitoare.

Dinosaurul învăluit în explozie, fu rănit uşor şi ştiu şi el, însfârşit, ce e frica. Se retrase căscând imensul lui bot, când Ralph Murdon , aprinzând şi el un cartuş de dinamită, îi transformă retragerea în derută.

— Trageţi — Trageţi în acest pângăritor al zeului focului. strigă atunci vocea lui Benito Valdez.

Banditul crezuse că-şi vede răzbunarea cu ochii şi că prizonierii lui vor fi sfâşiaţi de ghiarele şi de colţii monstrului. Intervenţia aeroplanului şi celor doi tineri îl scoase din sărite.

— Trageţi! repetă el... Allo ! boys, şi voi, Indieni, luaţi pe pângăritorii ăştia la ochi ! Trageţi !

O salvă de focuri de armă, urmat de răpăitul unei mitraliere, fu răspunsul.

— Ura ! strigă Micky, triumfătoare. Ne vine acum nouă apa la moară !

— Prea târziu! rânji banditul. Monstrul îşi recapătă curajul.

Intr'adevăr, megalosaurul se întorcea la atac.

Micky îl văzu prea târziu.

Inspăimântată, se lăsa să cadă în patru labe, cu atâta iuţeală, încât dinosaurul, a cărui stupiditate era pe măsura mărimii lui, rămase uluit în nemişcare, deschizând uriaşele-i fălci.

Momentul acesta îl aleseră Ralph şi Raul ca să-i arunce în gură două cartuşe de dinamită care explodară.

De astădată megalosaurul fu rănit în aşa mod, încât se retrase urlând şi gesticulând cu convulsiuni care secerau toţi copacii şi arbuştii din preajmă...

Fusese orbit de explozie şi nu-şi mai dădea seama de nimic.

Scotea însă nişte urlete comparabile cu ale unei sirene de vapor şi se agita ca nebun.

In timpul acesta, în apropierea prăpastiei bătălia continua, punând în derută pe banditi şi pe Indieni.

Unul singur mai rămăsese nu departe de Benito Valdez.

— Ce vrei ? îi strigă banditul.

—Vreau să se facă dreptate ! răspunse rece sălbatecul.

In clipa aceasta, Benito se simţi străbătut de un groaznic fior rece.

— Pleacă, răcni el. Du-te cu ceilalţi.

— Şi tu ? Tu ce ai de gând să faci ? Să rămâi ?

— Vreau să-mi văd răzbunarea cu ochii, gâfâi gangsterul pălind.

Indianul îl măsură cu privirea, ca pentru a judeca starea în care se afla.

— N'ai să vezi nimic, Benito Valdez, căci ochii tăi se vor închide, încurând, pe totdeauna.

— Ce zici ?

— Moartea e în tine. Cine te-a zgâriat adineauri la mână ?

— Un tufiş... Nişte mărăcini...

— Nu.

— Ce vrei să zici ?

— Vreau să zic, spuse Indianul, privindu-l fix pe bandit, că moartea soţiei şi fiicei mele încă n'a fost răzbunată.... Mă recunoşti, Benito Valdez ?

Banditul făcu o sforţare.

— Cuscuto ! Caboclul Cuscuto !... Aici ?

— Da, îl sfidă metisul. Cuscuto, care te-a rănit cu o mică săgeată otrăvită. Aurora îşi desăvârşeşte opera ! Incearcă să te mişti, ticălosule !... Aş vrea să te văd dacă poţi !

Intr'adevăr, o amorţeală din ce în ce mai mare paraliza muşchii lui Benito. Şi paralizia se întindea din ce în ce.

— Cuscuto ! imploră el deodată. Ajutor !... Am să cad ! Am să cad în prăpastie !

— Cazi ! spuse rece metisul. Du-te să ţii de urât monstrului din Prăpastia Morţii, care se împotmoleşte acum în lacul de noroi clocotitor.

Acestui înfricoşător monstru, din alte vremuri, trebue că-i dăduse naştere un ou de dinosaur conservat din era terţiară. Bruta aceasta servea instinctele perverse ale demonului Pădurii Verzi, care făcuse din el călăul său.

Şi, ca şi cum Benito Valdez ar fi fost legat de monstrul din Prăpastia Morţii printr'o legătură nevăzută, un strigăt, care nu mai avea nimic omenesc, se înalţă de pe marginea prăpastiei.

Şi atunci toţi văzură corpul Demonului din Iadul Verde străbătând o traiectorie curbă, ca un săritor de pe trambulină, şi prăbuşindu-se în apele fierbinţi care se închiseră în urma lui.

* * *

După două luni, o dublă nuntă celebra în catedrala din Lima, căsătoria lui Laurencia cu Ralph Murdon şi a lui Raul Sanguin cu curajoasa şi încântătoarea Micky.

— Ei, spuse în ziua ceea doctorul Jeandrin tânărului lor camarad, naturalistul, am avut dreptate să te iau cu mine în misterioasa Brazilie ?

— Mai te întrebi ? interveni Barillo. E o țară atât de uimitoare încât sunt sigur că nu cunoașteți numele ciudatei păsări a paradisului pe care ați capturat-o fără să știți...

— Mă faci curioasă, spuse Micky. Cum se numește această pasăre rară ?

— Fericirea !... spuse zâmbind Barillo.

Și nimeni nu-l contrazise.

SFARȘIT

MOARTEA VIOLETĂ

Tibetanul tăcu.

Chipul uscăţiv mai stătu o vreme drept şi nemişcat apoi dispăru în junglă.

Sir Roger Thornton îşi aţinti privirea în vâlvătaia flăcărilor : dacă n'ar fi fost un Sanniasin — un pocăit — tibetanul, care mai obişnuia şi să mai meargă la Benares în pelerinagiu, atunci firește că n'ar fi crezut nici un cuvânt al lui măcar ! dar un Sanniasin nu minte şi nici nu poate fi minţit.

Şi apoi acel zvâcnet perfid, crud, pe faţa asiaticului !

Sau poate că l-a înşelat lumina focului, care se oglindea atât de ciudat în ochii mongolului !

Tibetanii urăsc pe Europeni și păzesc cu gelozie tainele lor magice, cu care nădăjduesc să distrugă cândva pe semeții străini, când va fi sosit ziua cea mare.

In orice caz, el, Sir Hannibal Roger Thornton, trebuie să vadă cu proprii săi ochi, dacă în mâinile acestui popor ciudat se găsesc într'adevăr puse puteri oculte. Dar îi trebuesc tovarăși, bărbați curagioși, a căror voință nu se frânge, chiar dacă spaimele unei alte lumi ar cădea asupră-le.

Englezul își examină tovarășul : — Colea, afganul cela ar fi unicul dintre asiatici, la care s'ar putea gândi : —făr' de frică, întocmai ca o fiară sălbatecă, dar... superstițios, totuși.

Rămânea așadar doar servitorul său european.

Sir Roger îl atingea cu bastonul. — Pompeius Jaburek e cu desăvârșire surd de pe când avea zece ani, dar se pricepe să citească fiecare cuvânt de pe buze, oricât de ciudat și de străin ar fi.

Sir Roger Thornton îi povestește cu gesturi lămuritoare, ce a aflat dela tibetan : La vreo douăzeci de zile de călătorie de aci, într'o vale lăturalnică a Himavatului, descrisă cu amănunțime, se află o bucată de pământ nespus de ciudată : Pe trei părți pereți de stâncă, drepți, prăpăștioși ; singura intrare, închisă de gaze otrăvitoare, care năpădesc neîntrerupt din pământ și ucid pe dată orice vietate care vrea să treacă. — De-

fileul însuși, care cuprinde vreo cincizeci de mile engleze pătrate, cică ar fi locuit de un mic trib în mijlocul unei vegetații de-o mare bogăție — trib care aparține rasei tibetane, poartă căciuli roșii țuguiate și adoră o făptură satanică sub chip de păun. Făptura asta diabolică, cică ar fi învățat pe locuitorii ținutului, în scurgerea veacurilor, magia neagră și le-ar fi desvăluit taine menite să prefacă odată și odată întreg globul pământesc ; i-a învățat, între altele, și un fel de melodie, în stare să distrugă pe loc și pe omul cel mai puternic !

Pompeius zâmbi neîncrezător.

Sir Robert îi explică totuși, că se gândește, că cu ajutorul căștilor și ranițelor de scafandru, umplute cu aer comprimat, ar putea trece zona otrăvită, ca să pătrundă în defileul misterios.

Pompeius Jaburek dădu din cap în chip de învoială și-și frecă mulțumit mâinile murdare.

. . . . . .

Tibetanul nu mințise: colo în vale zăcea defileul misterios, înecat în vegetație splendidă ; dar un brâu de pământ afânat, galben roșcat, ars ca pământul pustiei — brâu lat cam de-o jumătate de ceas cale — închidea tot ținutul înspre lumea din afară.

Gazele care țâșneau din pământ nu erau altceva decât acid carbonic.

Sir Roger Thornton, care, de pe o colină, calculase lățimea acestui cordon, se

hotărî să și pornească a doua zi dimineața. Cele două măști de scafandru funcționau perfect.

Pompeius ducea cele două puști cu repetiție și diverse instrumente, pe care stăpânul său le socotea ca indispensabile.

Afganul se împotrivise cu încăpățânare să-i însoțească și declarase că ar fi oricând gata să dea buzna într'o vizuină de tigri, dar că ar sta mult la cumpănă să îndrăznească ceva care ar putea aduce vreun rău sufletului său. Astfel că cei doi europeni rămaseră singurii ce cutezaseră aventura.

. . . . . .

Căștile de aramă străluceau în soare și aruncau umbre bizare pe pământul buretos, din care se ridicau gazele asfixiante în nenumărate băsicuțe, abia vizibile. Sir Roger pornise cu pas de goană, pentru ca aerul comprimat să fie îndestulător la trecerea zonei primejdioase. Vedea totul înaintea sa în forme tremurătoare, ca sub o pătură subțire de apă. Lumina soarelui îi apărea de o nuanță verzuie, spectrală, coborând ghețarii depărtați — „Tavanul Lumii" cu profilurile lor gigantice — ca pe o priveliște a morții.

Ajunsese cu Pompeius iarăș pe pajiștea verde și aprinse un chibrit, ca să se încredințeze de prezența aerului respirabil în diferitele straturi ale atmosferei. Apoi își scoaseră amândoi căștile și raniţele.

Indărătul lor se întindea zidul de gaze ca o massă de apă tremurătoare. In aer un miros ameţitor, ca de flori de amberia. Fluturi licăritori, mari cât pulpana, cu desene ciudate, şedeau pe flori tăcute, cu aripile desfăcute ca nişte cărţi de vrăjitorie deschise.

Cei doi păşeau la o bună distanţă unul de celalt spre insula păduroasă, care le închidea privelişteа înainte. Sir Roger făcu un semn brusc servitorului său sund — i se păruse că auzise un sgomot. Pompeius ridică cocoşul puştii.

Ocoliră colţul pădurii şi se pomeniră în faţa unei pajişti. Cam la vre-un sfert de milă englezească, vre-o sută de bărbaţi, tibetani pe cât se părea, cu căciuli roşii ascuţite formaseră un semicerc: aşteptau pe năvălitori. Fără de teamă, Sir Roger înaintă spre mulţime. La câţiva paşi alături de el — Pompeius.

Tibetanii erau înfăşuraţi în obişnuitele sarici miţouse de oaie, dar cu toate astea abia de semănau a făpturi omeneşti, atât de respingător de urâte şi de pocite le erau feţele, în care zăcea o expresie de înfricoşătoare şi supraomenească răutate. Lăsară pe cei doi să se apropie, apoi, la comanda şefului lor, ridicară mâinile în sus toţi deodată şi şi le apăsară peste urechi. In acelaş timp strigau ceva din răsputeri.

Pompeius Jaburek îşi privi întrebător stăpânul şi duse puşca la ochi, căci

ciudata mișcare a mulțimei i se părea a fi un oarecare semnal de atac. Dar ceeace văzu, îl făcu să-i înghețe sângele în vine.

In jurul stăpânului său se formase un strat tremurător de gaze, care se învârtejea, asemănător aceluia prin care trecuseră amândoi adineaori. Trupul lui Sir Robert își pierdu contururile, ca și cum le-ar toci vârteju acela — capul ajunse ascuțit — întreaga massă se strânse ca topindu-se în sine, și în locul pe care se mai aflase vânjosul englez cu câteva clipe înainte, sta acum o grămăjoară conică violetă, de mărimea și forma unei căpățâni de zahăr.

Surdul Pompeius fu scuturat de un acces de furie nebună. Tibetanii tot mai strigau și el le privea cu încordare buzele, ca să citească ce voiau de fapt să spuie.

Era tot unul și acelaș cuvânt. Deodată, conducătorul făcu o săritură înainte și toți tăcură, lăsară 'n jos mâinile de la urechi — Intocmai ca niște pantere se năpustiră spre Pompeius. Acesta trăgea ca un turbat, din pușca lui cu repetiție, în mulțime, care șovăi o clipă.

Instinctiv el le strigă cuvântul, pe care îl citise adineaori depe buzele lor: *Amäläm —äm-mä-len*", răcni el, de răsună defileul ca sub deslănțuirea unor forțe ale naturii.

El apucă amețeală, văzu totul ca sub niște ochelari prea tari, și i se învârti pă-

mântul sub picioare. Durase doar un moment, acum vedea iar limpede.

Tibetanii dispăruseră — așa ca adineauri stăpânu-său — doar nenumărate căpățâni de zahăr violete stăteau în fața lui.

Șeful mai trăia. Picioarele se prefăcuseră într'o piftie vânătă și partea de sus a trupului începuse să se strângă — de parcă pe întreg omul îl mistuia o ființă cu totul străvezie. Nu purta căciulă roșie, ci un fel de țugui în formă de mitră, în care se mai mișcau niște ochi galbeni, vii.

Jaburek îl lovi cu patul puștii în cap, dar muribundul mai apucă să repeadă o seceră spre el, care-l lovi, rănindu-l la picior.

Apoi Jaburek privi în juru-i. Nici o făptură vie pe toată întinderea.

Mireasma florilor de amberia se înteți-se și devenise înțepătoare aproape. Părea că iese din conurile celea violete, pe care Pompeius le cerceta acum. Erau toate la fel și constau toate din aceeași piftie liliachie, peltea gelatinoasă, străvezie. Era cu neputință de recunoscut care ar fi rămășițele pământești ale lui Sir Roger Thornton între aceste piramide moi și violete.

Pompeius se repezi, scrâșnind spre chipul fioros al șefului tibetan mort și o luă apoi îngrozit la fugă pe drumul pe care venise. Incă de departe vedea în iarbă căștile de aramă strălucind în soare —

Pompă aer în raniță, până ce se umplu bine, și intră în zona gazelor asfixiante — Drumul nu voia să se mai sfârșească. Sărmanului îi curgeau lacrimile pe obraz. Ah, Dumnezeule, ah Dumnezeule, stăpânul era mort. Mort aci, în India depărtată! Uriașii de ghiață ai Himalaiei rânjeau către cer — ce le păsa lor de suferința unei biete inimi omenești?

Pompeius Jaburek așternu pe hârtie, cu deamănuntul, de-a fir'a păr, toate cele întâmplate, așa cum le trăise și le văzuse — căci de priceput tot nu putea încă pricepe — și le adresă secretarului stăpânului său la Bombay, Sir Adheritollah No. 17. Afganul își luase însărcinarea să ducă scrisoarea la adresă. Apoi Pompeius muri, căci secera tibetanului se dovedi a fi fost otrăvită.

„Allah e Unul și Mahomed e profetul său", se închină Afganul și atinse pământul cu fruntea. Vânătorii hinduși acoperiră cadavrul cu flori și în cântări pioase îl arseră pe un morman de lemne.

Ali Murad Bey, secretarul, se făcuse palid când află vestea îngrozitoare, și trimisese îndată scrisoare la redacția „Indian Gazette". Dar un nou și groaznic cataclism izbucni.

„Indian Gazette", care dădea publicității „Cazul lui Sir Roger Thornton", apăru a doua zi tocmai cu trei ceasuri mai târziu ca de obiceiu. Un incident bizar și înfricoșător purta vina întârzierii:

Mr. Birendranath Naorodjee, redactorul ziarului, şi doi subalterni, care obişnuiau să mai facă împreună cu dânsul, la miezul nopţii, o revizie a ziarului, dispăruseră fără de urmă. Trei conuri gelatinoase, violete, stăteau pe podea în locul acestora şi la mijloc, între ele, zăcea ziarul proaspăt tipărit.

Poliţia abia îşi terminase primele protocoale când fură anunţate alte nenumărate cazuri asemănătoare.

Cu zecile dispăreau oamenii care, gesticulând, citeau ziarul în faţa mulţimii îngrozite, ce năpădia agitată străzile. Nenumărate piramide mici, violete, se aflau pretutindeni, pe scări, în pieţe şi pe străzi — oriunde se 'ntorcea privirea.

Inainte de căderea serii, Bombay era pe jumătate despopulat. Măsuri ale autorităţilor sanitare ordonaseră imediata închidere a portului, şi mai ales orice comunicare cu lumea din afară, pentru a stăvili, pe cât cu putinţă, răspândirea nouei, misterioasei şi năpraznicei epidemii, căci numai de aşa ceva putea fi vorba, în cazul de faţă. Telegraful şi cablul zurruiau ziua şi noaptea şi trimeteau groaznica ştire, precum şi întreg cazul „Sir Roger Thornton", silabă cu silabă, peste ocean în lumea largă.

Chiar a doua zi, carantina socotindu-se ca fiind tardivă, fu iar ridicată.

Din toate ţările se anunţau ştiri groaznice, că „moartea violetă" izbucnise pretutindeni, aproape în acelaş timp, şi ame-

ninţa să despopuleze pământul. Toţi îşi pierduseră capul şi lumea civilizată se asemăna unui muşuroi de furnici, în care vre-un zănatec şi-ar fi vârît luleaua aprinsă.

In Germania, epidemia izbucni, mai întâi, la Hamburg; Austria, în care nu se citesc decât doar noutăţi locale, rămase cruţată săptămâni întregi de zile.

Primul caz din Hamburg era deosebit de micător. Pastorul Stühlken, un bărbat pe care venerabila lui vârstă îl asurzise aproape, şedea dimineaţa, la masa de cafea, în cercul dragilor săi: Theobald, fiul său cel mai mare, cu pipa lungă studenţească, Jette, soţia credincioasă, Minchen, Ninchen, scurt, toţi, toţi. Bătrânul părinte tocmai deschise ziarul englez abia sosit, şi citi alor săi ştirea despre „Cazul Sir Robert Thornton". Tocmai rostise cuvântul *ämäläu* şi voia să se întărească cu o sorbitură de cafea, când îşi dădu seama, spre marea lui groază, că în jurul lui nu mai şedau pe scaune decât nişte conuri de gelatină violetă. Intr'unul din ele mai era înfiptă lunga pipă studenţească.

Toate cele patruşprezece suflete le luase Domnul la sine.

Piosul bătrân căzu jos, leşinat.

După o săptămână, mai mult decât jumătate din omenire era moartă.

Unui învăţat german îi fu dat să aducă măcar, oarecare lumină în această chestiune. Faptul că surzii şi surdo-muţii

rămâneau cruțați de epidemie, îl aduse la ideia cea justă, că aici era vorba de un fenomen pur acustic.

In singurătatea camerei lui de studiu, așternuse pe hârtie o lungă expunere științifică, și anunțase în ziare citirea ei în public.

Expunerea sa se referea la niște scrieri indiene aproape necunoscute — care tratau despre provocarea de vârtejuri și chiar de cicloane astrale și fluidice prin rostirea unor anumite cuvinte și formule misterioase — și sprijinea aceste descrieri prin cele mai moderne descoperiri în domeniul teoriei vibrațiunilor și razelor.

Își ținu conferința la Berlin și, pe când citea lungile fraze ale manuscrisului său, trebui să se servească de haut-parleur, atât era de enormă afluența publicului.

Memorabila conferință se termina cu cuvintele: „Duceți-vă la un doctor de urechi să vă facă surzi, și feriți-vă de a rosti cuvântul — *ämäläu*."

După o secundă, atât învățatul cât și auditorii săi nu mai erau decât niște mogâldețe conice de gelatină neînsuflețită: dar manuscrisul rămase, cu vremea ajunse cunoscut, sfatul fu urmat și astfel fu ferită omenirea de o stârpire deplină.

Câteva decenii mai târziu — suntem în 1950 — pământul e populat de o nouă generație: de surdo-muți.

Obiceiurile și moravurile sunt altele, scara valorilor și rangurilor sunt cu totul

schimbate. Un doctor de urechi guvernează lumea. Compoziţiile muzicale, caetele de note, sunt aruncate alături de reţetele alchimiste ale evului-mediu — Mozart, Beeethoven, Wagner, căzuţi în ridicol, aşa ca altă dată Albertus Magnus şi Bombastus Paracelsus.

In camerele de tortură al muzelor îşi rânjeşte, ici colo, dinţii bătrâni, câte un pian prăfuit.

Postscriptum-ul autorului: Onoraţii cititori sunt preveniţi să nu rostească cu glas tare cuvântul: *„ämälän"*.

SFARŞIT

Cereţi ULTIMELE VOLUME APĂRUTE

în colecţia „AVENTURA"

Publicaţiune periodică — Apare la 15 ale fiecărei luni

APARE LA 15 ALE FIECĂREI LUNI UN NOU VOLUM

No. 17: IN IMPARAŢIA MORŢII ALBE
No. 18: MISTERELE MADAGASCARULUI
No. 19: CAPTIVUL PADURII VIRGINE
No. 20: MILIOANELE LUI VULPE-ROŞIE
No. 21: SCLAVA PIRATULUI
No. 22: MISTERIOASA EXPLOZIE DEPE „NICOBAR"
No. 23: FUGARA
No. 24: CAPITANUL URAGAN
No. 25: ŞEICUL FANTOMA
No. 26: AVENTURILE COLONELULUI GERARD
No. 27 IN ŢARA URIAŞILOR ROŞII
No. 28: IN VARTEJUL MORŢII
No. 29: PERLA FAKIRULUI
No. 30: EXPERIENŢA D-RULUI KARO
No. 31 SIDDARTA PRINT INDIAN
No. 32: COMOARA IDOLULUI
No. 33: ORAŞUL SCUFUNDAT

ULTIMUL VOLUM:

Secretul sângeros al Pirineilor. Maşină sau om? El Terrible, enigma muntelui tragic.

Preţul 9 LEI + Timbrul Casei Scriitorilor 1 Leu = 10 LEI

Imprimeriile „Adevărul" S. A. Bucureşti